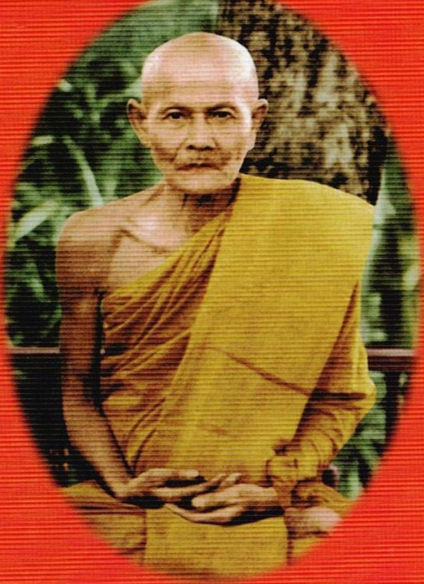
พระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ เล่ม ๑๔

Venerable Ajaan Mun Bhuridatta Thera : Book 14

"วัดป่าบ้านหนองผือ"

"Forest Monastery Temple"

เรียบเรียงโดย

ท่านหลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน

A Spiritual Biography by Ajaan Mahaa Boowa Yanasampanno

Translated from the Thai by Bhikkhu Dick Silaratano

โครงการหนังสือบูรพาจารย์

วัดป่าอาจารย์มั่น (ภูริทตฺโต) อ.พร้าว จ.เชียงใหม่

Forest Dhamma of Wat Pa Ajaan Mun (Bhuridatto)

Prao District, Chiang Mai, Thailand

๑๔

พระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ เล่ม ๑๔ Venerable Ajaan Mun Bhuridatta Thera : Book 14

พระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ เล่ม ๑๔

Venerable Ajaan Mun Bhuridatta Thera : Book 14

“วัดป่าบ้านหนองผือ”

“Forest Monastery Temple”

เรียบเรียงโดย

ท่านหลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน

A Spiritual Biography by

Ajaan Mahaa Boowa Yanasampanno

Translated from the Thai by

Bhikkhu Dick Silaratano

โครงการหนังสือบูรพาจารย์

วัดป่าอาจารย์มั่น (ภูริทตฺโต) อ.พร้าว จ.เชียงใหม่

Forest Dhamma of Wat Pa Ajaan Mun (Bhuridatto)

Prao District, Chiang Mai, Thailand

พระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ เล่ม ๑๔

Venerable Ajaan Mun Bhuridatta Thera : Book 14

เรียบเรียงโดย : ท่านหลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน

A Spiritual Biography by : Ajaan Mahaa Boowa Yanasampanno

Translated from the Thai by : Bhikkhu Dick Silaratano

ISBN : 978-616-577-059-0

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : พฤศจิกายน ๒๕๖๓

จำนวน ๓,๐๐๐ เล่ม

จัดพิมพ์เพื่อการกุศล

ในโครงการหนังสือบูรพาจารย์ วัดป่าอาจารย์มั่น อ.พร้าว จ.เชียงใหม่

ผู้จัดพิมพ์ : ปฐม นิคมานนท์

๔/๔๔๙ หมู่บ้านสหกรณ์ แยก ๑๙

ถนนเสรีไทย ๕๗ เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐

โทร. ๐๘๑-๕๕๗ ๖๕๒๓

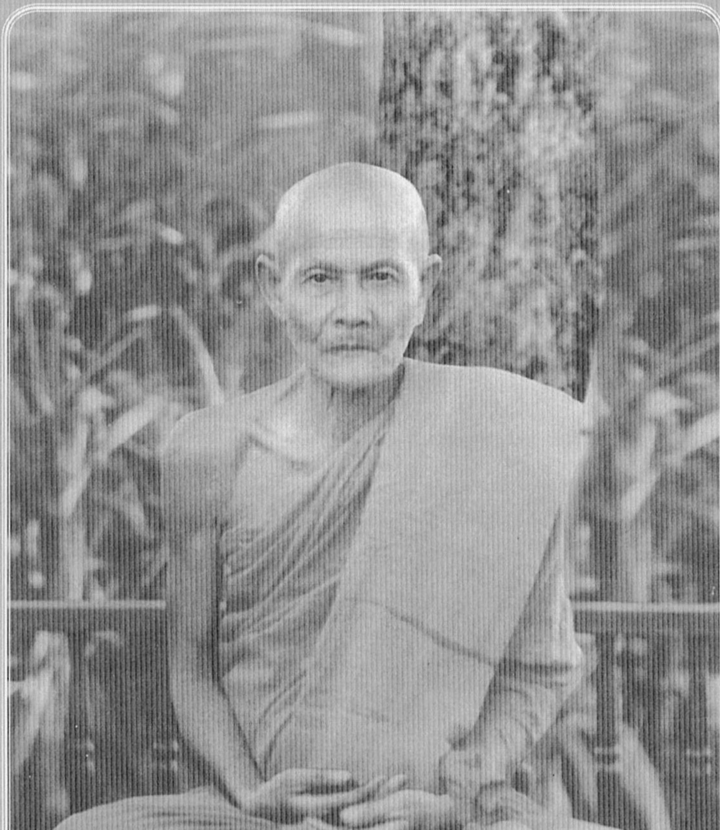
พิมพ์ที่ : บริษัท พี.เอ. ลีฟวิ่ง จำกัด

เลขที่ ๔ ซอยสิรินธร ๗ แขวงบางบำหรุ เขตบางพลัด

กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐

โทร. ๐๒ ๘๘๑ ๙๘๙๐

paliving@gmail.com

พระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ (๒๔๑๓-๒๔๙๒)

Venerable Ajaan Mun Bhuridatta Thera (1870-1949)

พระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ

Venerable Ajaan Mun Bhuridatta Thera

๑๓๐๑. ทราบภูมิจิตภูมิธรรมของเพื่อนพระด้วยการสนทนา

ในวงพระปฏิบัติ ระหว่างเพื่อนนักปฏิบัติด้วยกัน และระหว่างลูกศิษย์กับอาจารย์ จะทราบภูมิของกันและกันได้ และทำให้เกิดความเคารพเลื่อมใสต่อกันมาก ย่อมทราบจากการสนทนาธรรมกันทางภาคปฏิบัติ

เมื่อเล่าความจริงที่จิตประสบ และผ่านไป สู่กันฟัง ย่อมทราบถึงภูมิจิตภูมิธรรมของผู้นั้นทันทีว่า อยู่ในภูมิใด.

1301. DETERMINING DHAMMA LEVEL OF FELLOW MONKS THROUGH DISCUSSION

Practicing monks are able to determine the precise levels of Dhamma that their fellows, and even their teacher, have attained by listening to their discussions about meditation practice.

This knowledge helps to foster an atmosphere of mutual trust within the circle of practice.

When a monk explains the nature of his experiences and the stages he has passed through, it is possible to immediately determine the level of Dhamma he has realized from that description.

๑๓๐๒. ทราบภูมิธรรมของอาจารย์ด้วยการปรึกษาปัญหา

บรรดาศิษย์ที่ทราบภูมิของอาจารย์ได้ ย่อมทราบในขณะที่เล่าธรรมภายในจิตของตนถวายท่าน หรือเล่าตอนที่จิตติดขัดอยู่กับอารมณ์ที่ยังแยกจากกันไม่ออก ว่าจะควรปฏิบัติต่อกันอย่างไร

ถ้าอาจารย์เป็นผู้รู้หรือผ่านไปแล้ว ท่านจะต้องอธิบายเพิ่มเติมต่อจากที่ตนเล่าถวายท่านแล้วนั้น

หรือชี้แจงตอนที่ตนกำลังติดขัดอยู่ ให้ทะลุปรุโปร่งอย่างไม่มีที่ขัดข้องต้องติใด ๆ เลย.

1302. ASSESSING TEACHER'S ATTAINMENT THROUGH ASKING QUESTION

When a student tells the teacher about his experiences in meditation, or when he asks advice about a specific problem, he can assess his teacher's level of attainment at the time by gauging his responses.

If the teacher has passed beyond that point himself, he is already familiar with those experiences, and he is able to use them as a starting point to advise his student on how to proceed.

Or, in the case of a specific problem, he is able to pinpoint the nature of the problem in such a precise way that the student accepts his advice without reservation.

๑๓๐๓. เมื่อลูกศิษย์เกิดความสำคัญตนผิด

อีกประการหนึ่ง ลูกศิษย์เกิดความสำคัญตนผิด คิดว่าตนผ่านพ้นไปโดยสิ้นเชิงแล้ว

แต่ท่านทราบว่าเป็นความเห็นที่ยังไม่ตรงตามความเป็นจริง ที่ท่านผู้เห็นมาโดยถูกต้อง

ท่านจำต้องอธิบายเหตุผล และชี้แจงให้ฟังตามจุดที่ผู้นั้นสำคัญผิด

จนยอมรับเหตุผลอันถูกต้องจากท่านเป็นตอน ๆ ไป จนถึงที่ปลอดภัย.

1303. WHEN STUDENT DELUDING HIMSELF

Perhaps a student deludes himself into thinking he has reached the highest level of Dhamma, having completely transcended the different stages.

But the teacher, through his own experience, knows this to be untrue.

The teacher must then explain to his student why he is wrong, pointing out exactly where his thinking went astray.

Once he is willing to accept the validity of his teacher's reasoning, he can safely avoid such dangers.

๑๓๐๔. หลักความจริงเป็นเครื่องยืนยัน

เมื่อต่างได้สนทนากันตามจุดต่าง ๆ แห่งธรรม จนเป็นที่ทราบและลงกันได้ ย่อมยอมรับความจริงจากกัน โดยไม่มีอะไรมาประกาศยืนยัน

เพราะ หลักความจริง เป็นเครื่องยืนยันกันพร้อมมูลแล้ว

นี่แลเป็นหลักพิสูจน์ ภูมิ ของนักปฏิบัติธรรมด้วยกันว่า ท่านผู้ใดอยู่ในภูมิจิตภูมิธรรมขั้นใด

นับแต่ ขั้นอาจารย์ ลงมาหาพระปฏิบัติทั่ว ๆ ไป ท่านทราบกันได้ด้วยหลักฐานดังกล่าวมา

ส่วนการทราบด้วย ญาณวิถี นั้น เป็นเรื่องภายในอีกชั้นหนึ่ง ผู้เขียน (ท่านหลวงตาฯ) ไม่อาจนำมายืนยัน

จึงขอมอบไว้กับท่านผู้มีความชำนาญในทางนี้

เป็นกรณีพิเศษจะพึงปฏิบัติเองเป็นราย ๆ ไป.

1304. PRINCIPLES OF TRUTH CONSTITUTING THEIR OWN PROOF

Once *dhutanga* monks have discussed the various aspects of meditation practice among themselves and reach the point where they know and accept the truth of their respective levels of attainment, there is then no need for further confirmation.

The principles of truth that have been discussed constitute their own proof.

Practicing monks use this knowledge to determine one another's level of Dhamma.

From the teacher on down to the junior monks, they all rely on evidence gathered in this way.

As for intuitive knowledge of these matters, it requires an inner faculty to which I can lay no claim.

I shall leave this matter to those with the appropriate expertise.

It is a special case requiring individual skill.

๑๓๐๕. ใกล้ชิดสนิทสนมเพราะการสนทนากับท่านเสมอ

ที่บรรดาศิษย์มีความเคารพเลื่อมใสท่านอาจารย์มั่นอย่างถึงใจ ฝากเป็นฝากตายถวายชีวิตจริง ๆ

เพราะความใกล้ชิดสนิททั้งภายนอกภายใน เกี่ยวกับการสนทนากับท่านอยู่เสมอนั่นแล

ทำให้จิตยอมรับความจริงจากท่านอย่างสนิทและตายใจ มิได้เป็นแบบ สักแต่ว่าเห็น ได้ยินคำเล่าลือ จากที่ใกล้ที่ไกล แล้วเชื่อสุ่ม ๆ ไปอย่างนั้น.

1305. REGULAR CONVERSATIONS DEVELOPING CLOSE PERSONAL RELATIONSHIPS

The regular conversations on meditation that Ajaan Mun held with his disciples enabled them to develop close personal relationships with him.

Due to the profound respect this tutelage inspired, they willingly entrusted their lives to his care.

This deep faith induced them to unreservedly accept as true whatever he told them, for he always spoke about principles of truth, never presenting mere opinions or guesswork based on information from other sources.

๑๓๐๖. โต้ธรรมกับอาจารย์

เฉพาะผู้เขียน (ท่านหลวงตาฯ) ซึ่งเป็นพระที่มีทิฏฐิจัด ไม่ยอมลงใครเอาง่าย ๆ

แล้วยอมรับว่า เป็นตัวเก่งที่น่ารำคาญ และน่าเกลียดอยู่ไม่น้อย ผู้หนึ่ง

ในการโต้เถียงกับท่านอาจารย์มั่น

เป็นนักโต้เถียงจนลืมสำนึกตัวว่า เวลานี้เรามาในนามลูกศิษย์เพื่อศึกษาธรรมกับท่าน หรือมาในนามอาจารย์เพื่อสอนธรรมแก่ท่านเล่า อย่างนี้ก็มีในบางครั้ง

แต่ก็ยังภูมิใจในทิฏฐิของตนที่ไม่ยอมเห็นโทษและกลัวท่าน

แม้ถูกท่านสับเขกลงจนกระโหลกศีรษะไม่มีชิ้นต่อกันเวลานั้น หลักใหญ่ก็เพื่อทราบความจริง ว่าจะมีอยู่กับทิฏฐิเรา หรือจะมีอยู่กับความรู้ความฉลาดของท่านผู้เป็นอาจารย์.

1306. ARGUING WITH TEACHER

I myself have always been someone with strong views, being reluctant to submit to anyone's judgement.

So I liked to argue with him.

In this respect, I admit to being one of Ajaan Mun's more annoying and contentious disciples.

Sometimes I was so caught up in disputing an issue with him that I forgot I was a student seeking his guidance -- not a teacher instructing him.

I still pride myself on my audacity to speak up, having no sense of misgiving.

Although he then slapped me down and chopped me to pieces, the important thing was: I was able to learn for myself whether the truth lay in my opinions, or in the wisdom of my teacher.

๑๓๐๗. ยอมรับความจริงด้วยเทิดทูนบนเศียรเกล้า

ขณะที่กำลังโต้แย้งกันอยู่อย่างชุลมุนวุ่นวาย

แต่ทุกครั้งที่โต้กันอย่างหนัก ความจริง เป็นฝ่ายท่านเก็บกวาดไว้หมด

แต่ ความเหลวไหลไร้ความจริง มากองอยู่กับเราผู้ไม่เป็นท่า

ที่เหลือแต่ใจสู้จนไม่รู้จักตาย

พอโต้เถียงกับท่านยุติลง เราเป็นฝ่ายนำไปขบคิดเลือกเฟ้น และยอมรับความจริงของท่านไปเป็นตอน ๆ

ส่วนใดที่เราเหลว ก็กำหนดโทษของตนไว้

และยอมรับความจริงจากท่านด้วยการเทิดทูนบนเศียรเกล้า.

1307. RESPECTFULLY ACCEPTING TRUTH ALL MY HEART

When I argued with him, it sounded like a shouting match.

The more I pressed my case, the more I realized that he had all the truth on his side.

I had only my inane fallacies, piled up all around me.

I always fought a losing battle.

When the dust settled, I thought long and hard about what he said, respectfully accepting its truth with all my heart.

At the same time, I made a mental note of my misconceptions.

๑๓๐๘. ศีรษะแตกด้วยเหตุผลมัดตัว

ตอนใดที่ไม่เข้าใจซึ่งยังลงกันไม่ได้ วันหลัง มีโอกาสขึ้นไปโต้กับท่านใหม่

แต่ทุกครั้งต้องศีรษะแตกลงมาด้วยเหตุผลของท่านมัดตัวเอา

แล้วอมความยิ้มในธรรมของท่านลงมา

องค์ท่านเอง ทั้งที่ทราบเรื่องพระบ้าทิฏฐิจัดได้ดี แทนที่จะดุด่า หรือหาอุบายทรมานให้หายบ้าเสียบ้าง

แต่ขณะที่ท่านมองหน้าเราทีไรอดยิ้มไม่ได้ ท่านคงนึกหมั่นไส้ หรือนึกสงสารคนแสนโง่แต่ชอบต่อสู้แบบไม่รู้จักตาย.

1308. MY OPINIONS TYING IN KNOTS

On occasions when I refused to yeild to his reasoning because I still couldn't understand what he was getting at, I would wait for another opportunity to debate with him.

But I always came away bruised and battered by the power of his reasoning, my opinions tied in knots.

Still, I could not resist smiling to myself, delighted by the mighty power of his Dhamma.

Although Ajaan Mun realized full well that I was wildly opinionated, he did not scold me or try to force me to change my attitude.

Instead, he could not help but smile when looking at me.

He may have been thinking how insufferable I was; or he may have felt sorry for this idiot who liked fighting with such diehard assurance.

๑๓๐๙. ได้ความรู้แปลก ๆ มาเป็นคติสอนตน

ผู้เขียน (ท่านหลวงตาฯ) จึงมิใช่คนดีมาแต่เดิม

แม้กระทั่งปัจจุบันนี้ ขนาดอาจารย์ยังกล้าต่อสู้ ไม่ละอายตัวเองเลย

แต่ดีอย่างหนึ่ง ที่ได้ความรู้แปลก ๆ จากวิธีนั้นมาเป็นคติสอนตนเรื่อยมาจนทุกวันนี้

ท่านเองก็ไม่เคยถือสาอะไรเลย นอกจากนึกขันไปด้วยเท่านั้น

เพราะนาน ๆ จะมีพระหัวดื้อมากวนใจเสียครั้งหนึ่ง

ปกติไม่ค่อยมีท่านผู้ใดมาสนทนาและถกเถียงท่าน

พอให้พระเณรในวัดตื่นตกใจและงงไปตาม ๆ กันบ้างเลย.

1309. LEARNING UNUSUAL VALUABLE LESSONS

I must admit: I was never a very fine person.

Even today, I still shamelessly argue with senior *ajaans.*

But it's paid off for me in the sense that I've learned my unusual lessons this way which form a valuable part of my education to this day.

These monks never seem to mind my intrusions; in fact, they are often amused by them.

It's not so often that a stubborn old monk drops by to stir things up.

Ordinarily, no one dares come and argue with one of these *ajaans.*

So when the monks in his monastery hear what's going on, they become rather puzzled -- and more than a little alarmed.

๑๓๑๐. มีความหมายลึกลับสำหรับท่าน

หลังจากที่ท่านผ่านดงหนาป่าทึบ คือ วัฏฏวน ที่เชียงใหม่ ตามที่เขียนผ่านมาแล้ว ท่านไปพักอยู่ในสถานที่ใดนานหน่อย สถานที่นั้นรู้สึกจะมีความหมายอยู่อย่างลึกลับสำหรับท่าน โดยมิได้บอกใครให้ทราบ

พอสังเกตได้ตอนมาจากเชียงใหม่มาแวะพักที่นครราชสีมา

ก็มีพระ และฆราวาส ที่มีนิสัยใคร่ธรรมเป็นหลักใจ และภาวนาดี อยู่หลายท่าน เข้ามาศึกษาธรรมกับท่านในขณะมาพักที่นั้น

หลังจากนั้นก็ได้ติดตามไปอบรมศึกษากับท่าน ที่จังหวัดอุดรธานีบ้าง ที่สกลนครบ้าง เสมอมา จนวาระสุดท้าย.

1310. PROFOUND REASON IN MIND

After leaving Chiang Mai, where he passed beyond the thick jungle of repeated birth and death, he invariably had a profound reason in mind when he decided to live in any one place for a long time, although he kept these reasons to himself.

Nakhon Ratchasima was a case in point.

Many monks and lay people there had long developed a true devotion to Dhamma; so, many of them came to study with him as accomplished meditators.

Later, some followed him to Udon Thani and Sakon Nakorn where they continued to study with him until he died.

๑๓๑๑. เป็นผู้มั่นคงทางด้านจิตภาวนา

ทั้งพระ และฆราวาส ที่กล่าวถึงนี้ ก็ได้เป็นผู้มั่นคงทางด้านจิตภาวนาตลอดมา

ฝ่ายพระ ก็ได้กลายเป็นอาจารย์ที่มีหลักธรรมมั่นคงในใจ กลายเป็นผู้มีชื่อเสียง และเป็นอาจารย์สั่งสอนบรรดาศิษย์ทั้งพระ ฆราวาส หญิง ชาย ตลอดมาถึงปัจจุบันนี้

ฝ่ายฆราวาส ก็เป็นผู้มั่นคงทางจิตภาวนา

และศรัทธาอย่างอื่น ๆ เรื่อยมาจนทุกวันนี้ และเป็นผู้นำฝ่ายอุบาสก สีกา ทั้งด้านจิตใจ และการเสียสละต่าง ๆ เป็นที่น่าชมเชยในแถบนั้นตลอดมา.

1311. ALL ESTABLISHING MEDITATION PRACTICE

The monks and laity from Nakhon Ratchasima who kept in contact with him were all well established in meditation practice.

Some of those monks have since become famouse *ajaans* who possess a firm basis of Dhamma in their hearts, and are still teaching monks and laity today.

Many lay devotees have continued to see steady progress in meditation.

Today, they show the way of generosity and spiritual development to other devotees in the area in a truly commendable fashion.

๑๓๑๒. ครั้งพักจำพรรษาที่อุดรธานี

เวลาท่านมาพักจำพรรษาที่อุดรฯ

ก็มี ท่านเจ้าคุณธรรมเจดีย์ ซึ่งเป็นพระสำคัญ และเป็นเจ้าอาวาสวัดโพธิสมภรณ์ อุดรฯ เป็นผู้นำทั้งฝ่ายพระและประชาชน

ให้รู้จักคุ้นเคยกับท่านอาจารย์ ซึ่งเป็นพระสำคัญตลอดการทำบุญให้ทาน และรับการอบรมสั่งสอนจากท่าน

ประกอบกับ ท่านเจ้าคุณท่านก็เคยเป็นลูกศิษย์ท่านอาจารย์มั่นมาดั้งเดิม ที่ท่านรักและเมตตามากเสมอมา จึงได้มาอนุเคราะห์เป็นวาระสุดท้าย.

1312. WHILE IN UDON THANI

He next settled at Udon Thani, where he spent the rains retreat.

Chao Khun Dhammachedi, the abbot of Wat Bodhisomphon monastery, was an influential monk with a large following of monks and lay supporters.

He praised Ajaan Mun's preeminance, encouraging them all to make his aquaintance, offer donations and, above all, hear his teaching.

Since his ordination, Chao Khun Dhammachedi had been a devoted disciple, and Ajaan Mun reciprocated by showing unusual kindness and affection toward him -- thus, his willingness to stay several years in Udon Thani.

๑๓๑๓. อุบาสิกาแห่งบ้านนามน

เวลาไปพักที่บ้านนามน จังหวัดสกลนคร ก็มีอุบาสิกานุ่งขาว แก่ ๆ คนหนึ่ง เป็นหัวหน้าสำนักอยู่ในหมู่บ้านนั้นเป็นสาเหตุ

ท่านได้เมตตาสั่งสอนอุบาสิกาแก่คนนั้นโดยสม่ำเสมอ อุบาสิกาคนนั้นภาวนาดี

มีหลักใจทางด้านจิตภาวนา

ท่านเองก็ชมเชยว่า แกภาวนาดี ซึ่งนาน ๆ จะได้พบสักรายหนึ่ง.

1313. ELDERLY NUN OF BAN NA MON

Later after moving to Sakon Nakhon and living at Ban Na Mon, Ajaan Mun met an elderly, white-robed nun who ran a small convent in the village.

She was a major reason why he remained there as long as he did: her meditation was exceptionally good.

She had developed a firm basis in Dhamma, so Ajaan Mun gave her regular instructions on practice.

He said it was rare to find someone so accomplished.

๑๓๑๔. อุบาสิกาแก่นุ่งห่มขาวแห่งบ้านหนองผือ

ท่านมาพักบ้านหนองผือ นาใน ก็ทราบว่า มีสถานที่และผู้เกี่ยวข้อง เป็นสาเหตุสำคัญ ไม่ด้อยกว่าที่อื่น ๆ

สถานที่ที่ บ้านหนองผือ ตั้งอยู่นั้น เป็นศูนย์กลางมีภูเขาล้อมรอบ แต่เนื้อที่ในหุบเขานั้นกว้างขวางมาก และเหมาะเป็นทำเลบำเพ็ญสมณธรรมของพระธุดงค์ทั้งหลายได้ดี

ในหมู่บ้านหนองผือนั้น มีอุบาสิกาแก่นุ่งห่มขาวคนหนึ่งอายุราว ๘๐ ปี

เช่นเดียวกับอุบาสิกาบ้านนามน เป็นนักภาวนาสำคัญคนหนึ่ง ที่ท่านเมตตาแกเป็นพิเศษเสมอมา.

1314. ELDERLY WHITE-ROBED LAY WOMAN AT BAN NONG PHEU

Ajaan Mun's lengthy residence at Ban Nong Pheu was prompted by both the significance of the location and the people living in the village.

The place was centrally situated in a very broad valley, completely surrounded by mountains, making it an ideal environment for the *dhutanga* life.

Living in the village was an elderly white-robed lay woman who was approaching eighty.

Much like the elderly nun at Ban Na Mon, she was as accomplished maditator who always received special attention from Ajaan Mun.

๑๓๑๕. มาให้ลำบากทำไม

แกพยายามตะเกียกตะกายออกไปศึกษาธรรมกับท่านเสมอ

แกพยายามเดินด้วยเท้า กับไม้เท้าเป็นเครื่องพยุงออกไปหาท่านอาจารย์ กว่าจะถึงวัดต้องพักเหนื่อยระหว่างทางถึงสามสี่ครั้ง ทั้งเหนื่อยทั้งหอบ

น่าสงสารมาก

บางที ท่านอาจารย์ก็ทำท่าดุเอาบ้าง ว่า

โยมจะออกมาทำไม

มันเหนื่อยไม่รู้หรือ

แม้แต่เด็ก ๆ เขายังรู้จักเหนื่อย

แต่ โยมแก่จนอายุ ๘๐-๙๐ ปีแล้ว ทำไมไม่รู้จักเหนื่อยเมื่อยล้า

มาให้ลำบากทำไม.

1315. WHY TROUBLE TO COME HERE

She consulted him often, walking with difficulty from her home to the monastery.

Shuffling slowly along, supported by a cane, she had to stop for rest three or four times before she finally arrived at the monastery, exhausted and out of breath.

We all truly felt sorry for her.

Seeing her struggle so painfully, Ajaan Mun would feign disapproval:

"Why come all the way out here?

Don't you realize how exhausted you are?

Even children know when they're tired.

Here you are eighty, ninety years old, yet you still don't know when you're worn out.

Why do you take all the trouble to come here?"

๑๓๑๖. ภาวนาดีมีหลักเกณฑ์ทางจิต

แกเรียนตอบท่านอย่างอาจหาญ ตามนิสัยที่ตรงไปตรงมาของแก

จากนั้น ท่านก็ถามเกี่ยวกับจิตภาวนา และอธิบายธรรมให้ฟัง

อุบาสิกาแก่คนนี้ นอกจากแกภาวนาดี มีหลักเกณฑ์ทางจิตแล้ว แกยังมี ปรจิตตวิชชา คือ สามารถรู้พื้นเพดีชั่วแห่งจิตของผู้อื่นได้ด้วย

และมีนิสัยชอบรู้สิ่งแปลก ๆ ภายนอก ด้วย.

1316. HAVING SOLID FOUNDATION FOR MEDITATION

Her reply was always characteristically straightforward and fearless.

He then inquired about her meditation and explained various aspects of Dhamma relating to it.

Not only had this woman developed a solid foundation for her meditation, she also possessed *paracittavijja*, the psychic ability to know the fundamental moral bias of a person's heart.

On top of that, she had a knack for perceiving unusual external phenomena.

๑๓๑๗. จิตท่านผ่านพ้นไปนานแล้ว

เวลาแกมารับการอบรมกับท่านอาจารย์ แกเล่าความรู้แปลก ๆ ถวายท่านด้วยความอาจหาญมาก ท่านทั้งขบขันทั้งหัวเราะ ทั้งเมตตา ว่า ยายแก่นี้อาจหาญจริง ไม่กลัวใคร แม้พระเณรจะนั่งฟังอยู่เวลานั้นร่วมครึ่งร้อย แกพูดของแกอย่างสบาย ไม่สนใจว่าใครจะคิดอะไร

ที่น่าฟังมากก็ตอนที่แกทายใจท่านอาจารย์ อย่างอาจหาญมาก ไม่กลัวท่านจะว่าจะดุอะไรบ้างเลย แกทายว่า

จิตหลวงพ่อพ้นไปนานแล้ว

ฉันทราบจิตหลวงพ่อมานานแล้ว จิตหลวงพ่อไม่มีใครเสมอ ทั้งในวัดนี้หรือที่อื่น ๆ.

1317. YOUR *CITTA* LONG GONE BEYOND

Addressing Ajaan Mun, she recounted these extraordinary perceptions with a daring self-assurance that amused him, causing him to laugh about her indomitable spirit.

"Your *citta* has long since gone beyond", she boldly declared.

"I've been aware of your *citta* for a long time -- it's absolutely without parallel.

๑๓๑๘. ท่านจะภาวนาไปเพื่ออะไรอีก

จิตหลวงพ่อประเสริฐเลิศโลกแล้ว หลวงพ่อจะภาวนาไปเพื่ออะไรอีก

ท่านตอบแกทั้งหัวเราะว่า

ภาวนาไปจนวันตาย ไม่มีถอย

ใครถอย ผู้นั้นมิใช่ศิษย์ตถาคต ดังนี้ ซึ่งเป็นอุบายสั่งสอนไปในตัว.

1318. WHY CONTINUE TO MEDITATE

"Since your *citta* is already so supreme, why do you continue to meditate?"

Ajaan Mun laughed.

"I will resolutely continue meditating until the day I die.

A disciple of the Buddha never allows his resolve to weaken."

๑๓๑๙. ท่านจะภาวนาไปไหนอีกเล่า

แกเรียนท่านว่า

ถ้าไปได้ก็พอไป แต่นี่จิตหลวงพ่อหมดทางไปทางมาแล้ว

มีแต่ความสว่างไสว และความประเสริฐ เต็มดวงจิตอยู่แล้ว

หลวงพ่อจะภาวนาไปไหนอีกเล่า

ฉันดูจิตหลวงพ่อสว่างไสวครอบโลกไปหมดแล้ว

อะไรมาผ่าน หลวงพ่อก็ทราบหมด ไม่มีอะไรปิดบังจิตหลวงพ่อได้เลย

แต่จิตฉันมันยังไม่ประเสริฐอย่างจิตหลวงพ่อ จึงต้องออกมาเรียนถาม

เพื่อหลวงพ่อจะได้ชี้แจงทางเดินให้ถึงความประเสริฐอย่างหลวงพ่อด้วย ดังนี้.

1319. HOW CAN YOU GO FURTHER THAN THAT

To this she said:

"If you still had more to accomplish, I could understand that.

But your heart is already filled by an exceedingly luminous radiance.

How can you go further than that with meditation?

I look at your *citta* and see its radiance encompassing the whole world.

Your awareness extends everywhere -- nothing can possibly obstruct its scope.

But my own *citta* sadly lacks such supreme qualities, which is why I must come to ask your help.

Please tell me: how should I practice to attain the same preeminence you have?"

๑๓๒๐. รู้สึกว่าแกภาวนาดีจริง

ขณะที่ฟังแกสนทนากับท่านอาจารย์ รู้สึกว่าแกภาวนาดีจริง ๆ

เวลาภาวนาติดขัด แกต้องพยายามเดินคืบคลานออกมาด้วยไม้เท้าเป็นเพื่อนร่วมทาง

ท่านอาจารย์ก็เมตตาแกเป็นพิเศษด้วย ทุกครั้งที่แกมาจะได้รับคำชี้แจงจากท่านทางด้าน จิตภาวนา ด้วยดี

ขณะที่แกมาหาท่านอาจารย์ พระเณรต่างองค์ต่างมาแอบอยู่แถวบริเวณข้าง ๆ ศาลาฉัน ซึ่งเป็นที่ที่ยายแก่มาสนทนาธรรมกับท่าน เพื่อฟังปัญหาธรรมทางจิตภาวนาระหว่างท่านอาจารย์กับยายแก่สนทนากัน.

1320. HER MEDITATION TRULY EXCEPTIONAL

Hearing her discussions with Ajaan Mun, one sensed that her meditation was truly exceptional.

Upon encountering a problem, she inevitably srarted dragging herself slowly down the path to the monastery, with her cane keeping her company.

Ajaan Mun was especially kind to her: he made a point of advising her every time she came.

On such occasions, the monks would sneak up to listen quietly at one side of the meeting hall where their discussions were held, eager to hear her questions and his answers.

๑๓๒๑. ปัญหาที่รู้เห็นจากการภาวนาล้วน ๆ

เท่าที่ฟังดูแล้ว รู้สึกน่าฟังอย่างเพลินใจ เพราะเป็นปัญหาที่รู้เห็นขึ้นจากการภาวนาล้วน ๆ

เกี่ยวกับ อริยสัจทางภายใน บ้าง เกี่ยวกับพวกเทพ พวกพรหม ภายนอก บ้าง ทั้งภายในและภายนอก

เมื่อยายแก่เล่าถวายจบลง ถ้าท่านเห็นด้วย ท่านก็ส่งเสริมเพื่อเป็นกำลังใจในการพิจารณาธรรมส่วนนั้นให้มากยิ่งขึ้น

ถ้าตอนใดที่ท่านไม่เห็นด้วย ก็อธิบายวิธีแก้ไข และสั่งสอนให้ละวิธีนั้น ไม่ให้ทำต่อไป.

1321. QUESTIONS ARISING DIRECTLY MEDITATION EXPERIENCES

Because her questions arose directly from her own experiences in meditation, these exchanges fascinated the monks.

Some of her doubts concerned internal matters, focusing on intrinsic Noble Truths; other questions related to external affairs and focused on the *deva* and *brahma* realms.

If Ajaan Mun accepted her understanding of these matters as being correct, he encouraged her to continue her investigations.

But if he did not agree with the course she was pursuing, he advised her to forgo that approach, explaining how she should adjust her practice to set it right.

๑๓๒๒. ความสว่างไสวของจิตพระเณร

ยายแก่มาเล่าถวายท่านถึงการรู้จิตท่าน และรู้จิตพระเณรในวัด รู้สึกน่าฟังมาก พระเณรทั้งแสดงอาการหวาด ๆ บ้าง แสดงอาการอยากฟังแกเล่าบ้าง

แกว่า นับแต่จิตท่านอาจารย์ลงมาถึงจิตพระเณร ความสว่างไสวลดหลั่นกันลงมาเป็นลำดับลำดา เหมือนดาวใหญ่กับดาวเล็ก ๆ ทั้งหลายที่อยู่ด้วยกันฉะนั้น

รู้สึกน่าดูและน่าชมเชยมาก ที่มองดูจิตพระ จิตเณรมีความสว่างไสวและสง่าผ่าเผย ไม่เป็นจิตที่อับเฉาเฝ้าทุกข์ที่กลุ้มรุมดวงใจ

แม้เป็นจิตพระหนุ่มและสามเณรน้อย ๆ ก็ยังน่าปีติยินดีและน่าเคารพนับถือตามภูมิของแต่ละองค์ ที่อุตส่าห์พยายามชำระขัดเกลาได้ตามฐานะของตน ๆ.

1322. RADIANT AURAS MINDS OF MONKS AND NOVICES

Her claims to knowing their minds intrigued the monks who, though eager to hear her insights, were also rather apprehensive about what they might reveal.

But she always described an impressive vision: radiant auras of increasing brilliance, from the young novices on up to Ajaan Mun, resembling the night sky's array of stars and planets: some were bright; some less so.

It was a majestic sight, for not even the junior monks or young novices had somber, gloomy states of mind.

Each being admirable, every monk was worthy of respect in his own way as he strove to improve and refine himself spiritually.

๑๓๒๓. เห็นพระมากมายในพรหมโลก

บางครั้ง แกมาเล่าถวายท่านเรื่องแกขึ้นไปพรหมโลกว่า เห็นแต่พระจำนวนมากมายในพรหมโลก ไม่เห็นมีฆราวาสสับปนอยู่บ้างเลย

ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น

ท่านตอบว่า เพราะที่พรหมโลก โดยมาก มีแต่พระที่ท่านบำเพ็ญจิตสำเร็จธรรม ขั้นอนาคามีผล แล้ว

เวลาท่านตาย ก็ไปเกิดในพรหมโลก

ส่วนฆราวาสมีจำนวนน้อยมากที่บำเพ็ญตนจนได้สำเร็จธรรมขั้นอนาคามีผล แล้วไปเกิดและอยู่ในพรหมโลกชั้นใดชั้นหนึ่ง

ฉะนั้น โยมจึงเห็นแต่พระ ไม่เห็นฆราวาสสับปนอยู่เลย.

1323. WHY LARGE NUMBERS MONKS IN *BRAHMA* REALMS

Sometimes she recounted her visits the *brahmaloka*, describing how she saw large numbers of monks, but no lay people.

This puzzled her, so she asked Ajaan Mun to explain -- which he did.

"The *brahmaloka* is mostly inhabited by monks who have already attained the level of Anagami, that's why.

When a monk who has attained Anagami dies, he is reborn in the *brahmaloka*.

Very few lay people develop themselves to that level, so they rarely gain access to the *brahma* realms.

Thus you saw only monks there, but no lay people.

๑๓๒๔. ตอบปัญหามีความหมายสองนัย

อีกประการหนึ่ง ถ้าโยมสงสัย ทำไมจึงไม่ถามพระท่านบ้าง

เสียเวลาขึ้นไปถึงแล้วมาถามอาตมาทำไม

แกหัวเราะ แล้วเรียนท่านว่า

ลืมเรียนถามพระท่าน

เวลาลงมาแล้วจึงระลึกได้ ก็มาเรียนถามท่าน

ต่อไป ถ้าไม่ลืม เวลาขึ้นไปอีก จึงจะเรียนถามพระท่าน

ท่านอาจารย์ตอบปัญหายายแก่มีความหมายเป็นสองนัย นัยหนึ่งตอบตามความจริง นัยสองตอบเป็นเชิงแก้ความสงสัยของยายแก่ที่ถาม.

1324. DUAL PURPOSED EXPLANATIONS

"Another thing: if you're so curious, why didn't you ask one of the monks you saw?

Neglecting to ask them while you were there, you now want to come and ask me."

She laughed.

"I forgot to ask them.

I didn't think about it until I'd come back down, so I decided to ask you.

If I remember, next time I go up I'll ask those monks."

Ajaan Mun's explanations usually had a dual purpose: to expound the truth of the matter, and then to clear up her doubts.

๑๓๒๕. มีภูมิธรรมสูงน่าอนุโมทนา

ต่อมา ท่านห้ามไม่ให้แกออกรู้สิ่งภายนอกมากไป เสียเวลาพิจารณาธรรมภายใน ซึ่งเป็น ทางมรรค ทางผล โดยตรง

ยายแก่ก็ปฏิบัติตามท่าน

ท่านอาจารย์เองชมเชยยายแก่คนนั้นให้พระฟัง เหมือนกันว่า แกมีภูมิธรรมสูงที่น่าอนุโมทนา พวกพระเรา มีหลายองค์ที่ไม่อาจรู้ได้เหมือนยายแก่.

1325. HIGH ACHIEVEMENT IN DHAMMA

Later he discouraged her from sending out her awareness to perceive external phenomena, for it used up the valuable time she needed to spend investigating internal phenomena and the basic principles underlying them -- investigations leading directly to the realization of *magga* and *phala*.

Obediently, she practiced as he advised.

He often praised this woman's meditation practice, telling his monks of her high achievements in Dhamma -- a level of success that many of them could not emulate.

๑๓๒๖. ท่านพักที่บ้านหนองผือนานกว่าที่อื่น ๆ

คงเป็นด้วยเหตุเหล่านี้ ที่ทำให้ท่านพักอยู่ วัดหนองผือนานกว่าที่อื่น ๆ บ้าง

คือ วัดหนองผือ เป็นศูนย์กลางของคณะปฏิบัติทั้งหลาย ทั้งที่เที่ยวอยู่ในที่ต่าง ๆ แถบนั้น ทั้งที่พักอยู่ตามสำนักต่าง ๆ ที่ไปมาหาสู่ท่านได้อย่างสะดวกสบาย

ทั้งทำเลบำเพ็ญสมณธรรม มีมาก

หาเลือกได้ตามชอบใจ เพราะมีทั้งป่าธรรมดา มีทั้งภูเขา มีทั้งถ้ำ ซึ่งเหมาะแก่ผู้แสวงหาที่บำเพ็ญอยู่มาก.

1326. LONGEST RESIDENCE OF HIS MONASTIC LIFE

Her practice, no doubt, was a factor in his decision to live so long at Ban Nong Pheu -- the longest residence of his monastic life.

Also, it was a convenient central location serving all the practicing monks living and wandering in the surrounding area.

Well within walking distance of his monastery were many secluded places, suitable for practice.

Monks had a choice of staying in wooded lowlands, high mountains, or caves -- all being environments conducive to the ascetic way of life.

๑๓๒๗. เน้นสอนพระเณรและประชาชน

ท่านอาจารย์มั่นพักอยู่วัดหนองผือ ๕ พรรษา

เฉพาะองค์ท่านเองพักอยู่กับที่ ไม่ค่อยได้ไปเที่ยววิเวกทางไหนเหมือนเมื่อก่อน เพราะอายุท่านราว ๗๕ ปีเข้าไปแล้ว สุขภาพก็นับวันทรุดลง

เพียงพักอยู่เป็นร่มเงาของบรรดาศิษย์ที่กำลังแสวงหาธรรม ได้อาศัยความร่มเย็น ก็เป็นที่ภาคภูมิใจพอแล้ว

ท่านพักอยู่ที่นี่ เหตุการณ์เกี่ยวกับ ภูตผี เทวดา ไม่ค่อยมีมาก มีมาหาท่านก็เป็นบางสมัย ไม่ค่อยมีบ่อยนักเหมือนท่านพักอยู่ที่เชียงใหม่

แต่ท่านทำประโยชน์แก่พระเณร และประชาชนได้มากกว่าที่อื่น ๆ.

1327. CONCENTRATING EFFORTS ON ASSISTING MONKS AND LAITY

Ajaan Mun lived at Ban Nong Pheu monastery for five years.

Because of his advanced age -- he was seventy-five years old with failing health when he began staying there -- he remained within the confines of the monastery all year, unable to wander extensively as he had in the past.

He was content to provide sanctuary to all his disciples earnestly seeking Dhamma.

While he was living there, the *devas* seldom contacted him, tending to visit only on certain special occasions.

So he concentrated his efforts on assisting the monks and laity more than he had at other places.

๑๓๒๘. ธรรมโอสถ

ในเขตจังหวัดสกลนคร ที่วัดหนองผือ โดยมากเป็นป่าดงพงลึก ไข้ป่าชุกชุมมาก

พระเณรไปกราบเยี่ยมท่าน ท่านต้องสั่งให้รีบออกถ้าจวนเข้าหน้าฝน

ถ้าหน้าแล้งก็อยู่ได้นานหน่อย

ผู้ป่วยต้องใช้ความอดทน

เพราะยาแก้ไข้ไม่มีใช้กันเลยในวัดนั้น เนื่องจากยาหายาก ไม่เหมือนสมัยทุกวันนี้

ถ้าเป็นไข้ จำเป็นต้องใช้ ธรรมโอสถ แทนยา

คือ ต้องพิจารณาทุกขเวทนาที่เกิดขึ้นในขณะนั้นด้วย สติ ปัญญา อย่างเข้มแข็งและแหลมคม

ไม่เช่นนั้นก็แก้ ทุกขเวทนา ไม่ได้

ไข้ไม่สร่าง ไม่หายเร็วกว่าธรรมดาที่ควรเป็นได้.

1328. THERAPEUTIC QUALITIES OF DHAMMA

Ban Nong Pheu monastery was situated in a dense forest, rife with malaria.

As the rainy season approached, Ajaan Mun advised monks, who came simply to visit him, to hurry and leave before wet weather arrived.

In the dry season they could stay without risk.

Monks who fell victim to malaria just had to put up with the debilitating symptoms.

They had no access to anti-malarial medicines -- such medicines being scarce everywhere back then.

So they had to rely on the 'therapeutic qualities of Dhamma' instead.

This meant investigating painful feelings so they arose with an intense, incisive degree of mindfulness and wisdom.

Otherwise, they had no effective means of alleviating the pain.

If sucessful, they reduced the fever, thus effecting a cure much quicker than could normally be expected.

๑๓๒๙. ยึดความจริงที่เคยพิจารณาแล้วเป็นหลักใจ

ผู้ที่สติปัญญาผ่านทุกขเวทนาในเวลาเป็นไข้ไปได้อย่างอาจหาญ ย่อมได้หลักยึดทั้งเวลาปกติ และเวลาเจ็บไข้ได้ทุกข์

ตลอดเวลาจวนตัวจริง ๆ ไม่ท้อแท้อ่อนแอและเสียทีในวาระสุดท้าย

เป็นผู้กำชัยชนะใน ทุกขสัจ ไว้ได้อย่างประจักษ์ใจ และอาจหาญต่อคติธรรมดา คือ ความตาย

การรู้ ทุกขสัจ ด้วยสติปัญญาจริง ๆ ไม่มีการอาลัยในเวลาต่อไป

จิตยึดความจริงที่เคยพิจารณารู้แล้วเป็นหลักใจตลอดไป.

1329. MAINTAINING FIRM BASIS TRUTH ACHIEVED THROUGH INVESTIGATIONS

A courageous monk who succeeds through the power of mindfulness and wisdom to overcome the painful feelings caused by illness, creates thereby a solid base of support that will serve him well in times of good health as well as in times of sickness.

Ultimately, at the time when death is imminent, he will not feel weak and disheartened, and thus not be overwhelmed.

Having succeeded in establishing total mastery of the truth about *dukkha*, he boldly faces the natural process we call 'death'.

Mindfulness and wisdom have taught him to recognize *dukkha*'s intrinsic nature, so he never again worries about pain.

He always maintains the firm basis of truth he achieved through his investigations.

๑๓๓๐. เป็นลักษณะทหารเตรียมออกแนวรบ

เมื่อถึงคราวจวนตัวเข้ามา สติปัญญาประเภทนั้นจะเข้ามาเทียมแอกเพื่อลากเข็นทุกข์ ด้วยการ พิจารณา ให้ถึงความปลอดภัยทันที

ไม่ยอมทอดธุระนอนจมทุกข์อยู่ดังแต่ก่อนที่ยังไม่เคยกำหนดรู้ทุกข์เลย

แต่ สติปัญญาประเภทนี้ จะเข้าประชิดข้าศึกทันที

กิริยาท่าทางภายนอก ก็เป็นเหมือนคนไข้ทั่ว ๆ ไป คือมีการอิดโหยโรยแรงเป็นธรรมดา

แต่ กิริยาภายใน คือ ใจ กับสติปัญญา จะเป็นลักษณะทหารเตรียมออกแนวรบ.

1330. LIKE SOLDIERS PREPARING DO BATTLE

Later, when a critical situation does arise, the mindfulness and wisdom that he has attained to proficiency will come to his rescue.

He can utilize their investigative skills to override the pain, allowing him to immediately reach safety.

Thus trained, mindfulness and wisdom will not abandon their duty, leaving him simply to wallow in misery as he did before he came to realize the true nature of *dukkha*.

On the contrary, they will immediately engage the enemy.

His external manifestations of illness will resemble those of any other sick person: that is, he will appear just as weak and exhausted as anyone else.

But internally, mindfulness and wisdom will manifest within his heart like soldiers preparing to do battle.

๑๓๓๑. ไม่มีการสะท้านหวั่นไหวต่อทุกขเวทนา

ไม่มีการสะท้านหวั่นไหวต่อทุกขเวทนาที่เกิดขึ้นมากน้อยในขณะนั้น

มีแต่การค้นหามูลความจริงของ กาย เวทนา จิต ธรรม ซึ่งเป็นที่รวมแห่งทุกข์ ในขณะนั้น อย่างเอาจริงเอาจัง

ไม่กลัวว่าตนสู้หรือทนทุกข์ไม่ไหว

กลัวแต่สติปัญญาจะไม่รู้รอบทันกับเวลาที่ต้องการเท่านั้น.

1331. NO AMOUNT OF PAIN AFFECTING STATE OF MIND

Then no amount of pain will affect his state of mind.

His only consideration will be the inner search for the true casual basis of the physical body, the painful feelings, the *citta*, and the mental phenomena arising in conjunction with it*; for this is precisly where the full intensity of *dukkha* will converge at that moment.

Since his ability to confront the pain and endure its effects is no longer a concern, his confidence is unshakable.

His primary concern is whether mindfulness and wisdom will successfully realize the entire truth of these phenomena in time.

---

* That is, the Four Foundations of Mindfulness or *Satipatthana*: *rupa* (body), *vedana* (feelings), *citta* (mental states), and dhamma (mental phenomena).

๑๓๒. การพิจารณาธรรมของจริง

การพิจารณาธรรมของจริง มี ทุกขสัจ เป็นต้น กับผู้ต้องการรู้ความจริงอยู่อย่างเต็มใจ ที่เคยรู้เห็นมาแล้วนั้น ท่านไม่ถือเอาความลำบากมาเป็นเครื่องกีดขวางทางเดินให้เสียเวลา และทำความอ่อนแอแก่ตน อย่างไร้ประโยชน์ที่ควรจะได้เลย

มีแต่คิดว่า ทำอย่างไรจึงจะรู้ ทำอย่างไรจึงจะเห็นความจริง ดังที่เคยเห็นประจักษ์มาแล้ว ก็ต้องทำอย่างนั้นจนรู้ประจักษ์ขึ้นมาในปัจจุบัน

ไม่พ้นมือ สติ ปัญญา ศรัทธา ความเพียร ไปได้.

1332. INVESTIGATING TRUTH OF DHAMMA

Once a monk investigated a Truth of Dhamma, like the Truth of *Dukkha*, until its true nature is fully understood, the next time he wishes to repeat that accomplishment, he does not allow the difficulties of the investigation to block his way and needlessly weaken his resolve.

He simply considers what he previously did to enable him to see the truth so clearly, then reproduces that same effort in the present moment.

In that way, a clear realization of the truth always lies within the powers of his mindfulness, his wisdom, his conviction, and his persistent effort.

๑๓๓๓. สมุทัยที่ก่อเหตุให้เกิดทุกข์ก็สงบตัวลง

เมื่อรู้ความจริงแล้ว ทุกข์ก็จริง กายก็จริง ใจก็จริง ต่างอันต่างจริง

ไม่มีอะไรรังควาน รังแก บีบคั้นกัน

สมุทัย ที่ก่อเหตุให้เกิดทุกข์ ก็สงบตัวลง ไม่คิดปรุงว่า กลัวทุกข์ กลัวตาย หรือกลัวไข้ไม่หาย

อันเป็นอารมณ์เขย่าใจให้ว้าวุ่นขุ่นมัวไปเปล่า ๆ

เมื่อสติปัญญารู้รอบแล้ว ไข้ก็สงบลงในขณะนั้น

หรือ แม้ไข้ยังไม่สงบลงในขณะนั้น แต่ ไม่กำเริบรุนแรงต่อไป และไม่ทับใจให้เกิดทุกขเวทนาไปด้วย ที่เรียกว่า ป่วยกาย ป่วยใจ กลายเป็นไข้สองซ้อน.

1333. *SAMUDAYA,* CAUSE OF *DUKKHA*, BEING CONQUERED

The truth is: pain, body, and *citta* all exist separately, each one being true within its own sphere.

They in no way conflict or interfere with one another.

By the power of this realization, *samudaya* -- the cause of *dukkha* -- is conquered, and all apprehension about the pain, the condition of the illness, or the prospect of dying is vanquished with it.

Such fears are really emotional concerns that demoralize the spirit and lead to a debilitating sense of frustration.

Once this decisive breakthrough is achieved, the illness is likely to subside as a result.

But even if the symptoms don't entirely abate, they will not intensify to the point where the *citta* is overwhelmed by an onslaught of painful feelings, thus producing a twofold illness: one of an ailing body, the other of an ailing mind.

๑๓๓๔. การพิจารณาทุกขเวทนาในเวลาเจ็บไข้

การพิจารณาทุกขเวทนาในเวลาเจ็บไข้ได้ทุกข์

พระธุดงค์ท่านชอบพิจารณาเป็นข้อวัตรของการฝึกซ้อมสติปัญญาให้ทันกับเรื่องของตัว โดยมากก็เรื่องทุกข์ ทั้งทุกข์กายทั้งทุกข์ใจ

รายใดขณะที่กำลังเป็นไข้ แสดงอาการระส่ำระสายกระวนกระวาย ในวงพระปฏิบัติท่านถือว่า รายนั้น ไม่เป็นท่า

ทางจิตใจ เกี่ยวกับสมาธิและปัญญา ไม่สามารถประคองตัวได้ในเวลาจำเป็นเช่นนั้น

ไม่สมกับสร้างสติปัญญา เครื่องปราบปรามและป้องกันตัวไว้เพื่อสงคราม คือ ทุกขเวทนาที่เกิดจากเหตุต่าง ๆ

แต่แล้วกลับเหลวไหลไร้มรรยาทขาดสติปัญญา.

1334. EXAMINING THE RESULTANT PAIN

In times of severe illness, *dhutanga* monks are sure to examine the resultant pain.

It's considered an essential means of sharpening up mindfulness and wisdom, thus honing their skills until they are quick enough to keep pace with all mental activity -- thoughts that are inevitably bound up with physical and mental pain.

Any monks showing signs of anxiety or uneasiness when ill is considered a failure within the circle of practicing monks.

Mentally, his *samadhi* and wisdom are insufficient to sustain him in a time of crisis.

Lacking mindfulness, his practice is unbecoming and unreliable.

This doesn't fit with a monk's obligation to stockpile mindfulness and wisdom as the weapons of choice for protecting himself in his battles with pain of all kinds.

๑๓๓๕. สำรวมสติอารมณ์ได้ด้วยสติปัญญา

แต่ รายใดสำรวมสติอารมณ์ได้ด้วยสติปัญญา ไม่แสดงอาการทุรนทุรายในเวลาเช่นนั้น ท่านชม และถือว่ารายนั้นดีจริง สมเกียรติพระปฏิบัติที่เป็นนักต่อสู้

สมกับปฏิบัติมาเพื่อต่อสู้จริง ๆ

เห็นผลในการปฏิบัติของตน

และประกาศตนให้หมู่คณะเห็นประจักษ์โดยทั่วกันอีกด้วย

วงพระธุดงค์ท่านถือกันตรงนี้เป็นสำคัญ

แม้องค์ที่ถูกภัยคุกคามนั้น ท่านก็ถือท่านเหมือนกันว่าจะ ไม่ยอมแพ้ แม้จนตายไปในเวลานั้น

คือ ไม่ยอมแพ้ทางสติปัญญา อันเป็นเครื่องพิจารณาเพื่อหาทางออกอย่างปลอดภัยไร้กังวล เมื่อสุดวิสัยจะอยู่ต่อไปไม่ได้แล้ว.

1335. QUALITIES NEEDED REMAIN MINDFULLY SELF-CONTROLLED

Those who have developed the qualities needed to remain mindfully self-controlled, never showing signs of agitation, are considered truly praiseworthy examples of the warrior spirit typical of practicing monks.

In critical situations, they stand their ground -- and fight.

The benefits of this to their meditation are self-evident.

Those good results are also noticed by their fellow monks, all of whom greatly admire a fighting mentality.

The others have faith that, no matter how overwhelming the pain is, a *dhutanga* monk will never be defeated -- even in death.

That is, his mindfulness and wisdom will never accept defeat, for they are the investigative tools he uses to search for a safe, trouble-free way to go beyond when it finally becomes impossible to keep body and soul together.

๑๓๖. เป็นนักรบหวังชัยชนะ

ดังนั้น ผู้ปฏิบัติธรรมจนเข้าถึงความจริงดังที่ท่านสั่งสอนไว้แล้ว จึงเป็นผู้เชื่อต่อความจริง

ไม่ยอมถอยทัพกลับแพ้ข้าศึกที่เผชิญหน้าอยู่ในขณะนั้น

ต้องต่อสู้จนตาย

ร่างกายทนไม่ไหว ก็ปล่อยให้ตายไป

แต่ ใจ กับสติปัญญา เครื่องรักษาและป้องกันตัว ท่านไม่ยอมปล่อยวาง

พยายามฉุดลากกันไปจนได้
ไม่ให้ไร้ผลในส่วนที่ตนมุ่งหมาย

สมกับเป็นนักรบหวังชัยชนะ เพื่อเอาตัวรอด พาไปจอดในที่เหมาะสมและปลอดภัยจริง ๆ.

1336. A WARRIOR EXPECTING TO BE VICTORIOUS

Anyone practicing Dhamma, who arrives at the Truth proclaimed by the Lord Buddha, is absolutely certain of its universal validity.

Confronted with the enemy, he will never accept defeat and withdraw his forces.

He is obligated to fight to the death.

If it so happens that his body cannot withstand the pressure -- he will let it die.

But he will never relinquish his *citta*, or the mindfulness and wisdom which maintain and protect it.

He is committed to fighting on to victory.

Failure is never an option.

He displays the attributes of a warrior who expects to be victorious, and thus reach a sanctuary that is truly safe and secure.

๑๓๓๗. ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม

ธรรม บทว่า *ธมฺโม หเว รกฺขติ ธมฺมจารึ* นั้น เห็นประจักษ์อยู่กับใจผู้ปฏิบัติตามหลักความจริง ไม่เปลี่ยนแปลงไปเป็นอื่นแน่นอน

นอกจากปฏิบัติแบบสะเทิ้นน้ำสะเทิ้นบก ไม่จริงไม่จังเท่านั้น ผลก็ไม่ทราบว่าจะเป็นความจริงมาได้อย่างไร นอกจากจะมาขัดกับความจริงเท่านั้น

ไม่มีอย่างอื่นที่จะพอสันนิษฐานได้ เพราะ คำว่า ธรรมแล้ว ต้องเหตุกับผลลงกันได้จึงจะเรียกว่า *สวากฺขาตธรรม* ตามที่ประทานไว้.

1337. DHAMMA PROTECTS THOSE WHO PRACTICE IT FAITHFULLY

Practicing with unwaving faith in the principles of Truth, he is certain to personify the maxim: *dhammo ha ve rakkhati dhammacarim* -- Dhamma protects those who practice it faithfully.

If, however, he practices in a hesitant, half-hearted fashion, the outcome will only contradict the Truth, never validate it.

It cannot be otherwise, because Dhamma, the *svakkhatadhamma*, requires that results be directly correlated with their causes.

๑๓๘. มุ่งปฏิบัติเพื่อเห็นผลในปัจจุบัน

พระธุดงค์ท่านมุ่งปฏิบัติเพื่อเห็นผลในปัจจุบันทันตาจากศาสนธรรม มากกว่าอื่น ในบรรดาผลที่ควรปรากฏในปัจจุบัน

เช่น สมาธิ ความสงบเย็นใจ ปัญญา การถอดถอนลูกศรคือ กิเลสประเภทต่าง ๆ ออกจากใจ ซึ่งทั้งสองประเภทนี้เป็นความสุขเย็นใจขึ้นไปเป็นขั้น ๆ ที่ควรจะเห็นได้ประจักษ์ใจใน ทิฏฐธรรม ปัจจุบัน

ท่านจึงหมายมั่นหมั่นเพียรเพื่อรู้เห็นในปัจจุบัน

อันเป็นการตัดปัญหาข้อขัดข้อง และกดถ่วงใจ ไปเป็นพัก ๆ

ถ้าควรพ้นไปได้ในวันนี้ เดือนนี้ ปีนี้ หรือชาตินี้ ก็ขอให้พ้นไปด้วยความเพียรที่กำลังตะเกียกตะกายอยู่ อย่างสุดกำลังตลอดมา.

1338. CONCENTRATING ON IMMEDIATE, INNER REWARDS

Despite all the rewards the world seems to offer, a *dhutanga* monk prefers to concentrate on the immediate, inner rewards offered by the *sasanaa*.

For example, the peaceful calm of *samadhi* and the intuitive wisdom needed to extract the *kilesas* piercing his heart, both reward him with a steadily increasing sense of contentment that is clearly evident, moment by moment.

These immediate, tangible results are the ones a *dhutanga* monk strives to realize.

In doing so, he cuts through burdensome problems and unresolved doubts.

If he truly has the capability to transcend the world in this lifetime -- be it today, tomorrow, next month, or next year -- this feat will be accomplished by means of his unflagging diligence at each and every moment.

๑๓๓๙. สอนด้วยอุบายการปลุกจิตปลุกใจไม่ให้ท้อแท้

แม้ท่านอาจารย์เอง ก็อบรมพระเณรด้วยอุบายการปลุกจิตปลุกใจไม่ให้ท้อแท้อ่อนแอต่อหน้าที่ของตน ทั้งในยามปกติ และเวลาเจ็บไข้ได้ทุกข์

ท่านเทศน์ปลุกใจให้เป็นนักต่อสู้ เพื่อกู้ตัวเองให้พ้นภัยไปทุกระยะ

ยิ่งเวลาป่วยไข้ด้วยแล้ว

รายใดแสดงอาการอ่อนแอ และกระวนกระวาย ไม่สำรวมมรรยาทและสติอารมณ์ด้วยแล้ว รายนั้นต้องถูกเทศน์อย่างหนัก.

1339. TEACHING METHODS TO REINFORCE FIGHTING SPIRIT

Ajaan Mun employed inspirational teaching methods to reinforce this fighting spirit, regardless of whether his students were sick or not.

He insisted his monks always be warriors fighting to rescue themselves from danger.

But it was in times of illness that he placed special emphasis on being uncompromising.

He worried they might become dispirited in the face of this challenge.

A sick monk showing signs of weakness or anxiety, lacking the mindful self-control expected of him, was bound to be severely rebuked.

๑๓๔๐. ความอ่อนแอ ความกระวนกระวาย ไม่ใช่ทางระงับโรค

ดีไม่ดีไม่ให้พระเณรไปพยายาลรักษาเสียด้วย โดยเห็นว่า ความอ่อนแอ ความกระวนกระวาย และร้องครางต่าง ๆ ไม่ใช่ทางระงับโรคและบรรเทาทุกข์แต่อย่างใด

คนดี ๆ เราทำเอาก็ได้ ไม่เห็นยากเย็นอะไร

ทั้งไม่ใช่ทางของพระ ผู้มีเพศอันอดทน และใคร่ครวญเลย ไม่ควรนำมาใช้ในวงปฏิบัติ

จะกลายเป็นโรคระบาด ติดต่อก่อแขนงออกไป

เป็นตัวอย่างไม่ดีแก่ผู้อื่นยึดเอาอย่าง.

1340. WEAKNESS AND ANXIETY NOT RIGHT WAY DEALING WITH ILLNESS

Ajaan Mun might actually forbid the monks in his monastery to care for a sick monk, believing that weakness, anxiety, and a whinning mentality were not the right way to deal with illness.

Sick people react in that way all the time and never see it as a problem.

But a monk, whose status demands that he put up with difficult situations and investigate them carefully, should never react like that.

It creates a bad example.

For if a monk brings this kind of defeatist attitude into the circle of practice, it may spread like a contagious disease, easily infecting others.

๑๓๔๑. อย่ายึดเอาลัทธิสัตว์มาใช้

กลายเป็นโรคเลอะเทะไปด้วยการร้องคราง ทิ้งเนื้อทิ้งตัว เหมือนสัตว์จะตายดิ้นรนกระเสือกกระสนฉะนั้น

เราเป็นพระและเป็นนักปฏิบัติ อย่ายึดเอาลัทธิสัตว์มาใช้

จนกลายเป็นพระลัทธิสัตว์ ศาสนาของสัตว์ไปทั่วทุกหนทุกแห่ง จนกลายเป็นพระโลกแตก ศาสนาโลกแตกไป ซึ่งมิใช่ลัทธิของพุทธศาสนาเลย

อาการหนักหรือเบา แม้จะไม่แสดงออกมา คนดีมีสติพอรู้เรื่อง และดูกันรู้ เพราะการเจ็บไข้ได้ทุกข์ ใครก็เคยมีเคยเป็นมาด้วยกัน.

1341. DON'T ADOPT ANIMAL-LIKE BEHAVIOR

Think of the mess that might cause: Monks moaning and groaning, tossing and turning like dying animals.

You are practicing monks, so don't adopt animal-like behavior.

If you begin thinking and acting like animals, the religion will soon develop animal characteristics, spreading confusion everywhere -- definitely not the way of the Buddha.

We have all been sick at one time or another, so we are well aware of what someone else feels like when sick.

It isn't necessary for you to make a public display of your discomfort.

๑๓๔๒. กัณฑ์เทศน์ที่ได้รับจากท่าน

ถ้าหายได้ด้วยการกระวนกระวาย ร้องคราง ก็ไม่ต้องรักษากันด้วยหยูกยา

ใครเป็นขึ้น ผู้นั้นร้องครางขึ้นเสีย ไข้ก็หายไปเอง ยิ่งง่ายนิดเดียว

ไม่ต้องรักษาให้ลำบาก และเสียเวลาเปล่า ๆ

นี่เวลาเป็นไข้ เราร้องคราง ไข้มันหายไหมล่ะ

ถ้าไม่หาย จะร้องครางประกาศความโง่ ความไม่เป็นท่าของตัว ให้คนอื่นเบื่อกันทำไม

นี่คือกัณฑ์เทศน์ รายที่ไม่เป็นท่าต้องได้รับจากท่าน และทำให้ท่านผู้อื่นรำคาญ ด้วยความไม่เป็นท่าของเธอองค์นั้น.

1342. SAMPLE OF HIS LECTURE

If mental anguish and vociferous complaints were effective cures, then conventional medicines would not be needed.

Whoever fell ill could just whine about his plight in a loud voice to make the illness go way -- easy as that.

There would be no need to spend a lot of time and trouble treating the patient.

Can whining really cure your present illness?

If it can't, why disgust everyone else with your useless whining?

This is a sample of the lecture Ajaan Mun might give a monk whose inability to face hardship was an annoyance to the whole monastic community.

๑๓๔๓. ยกย่องชมเชยรายที่เข้มแข็ง

แต่ รายที่เข้มแข็ง และสงบสติอารมณ์ด้วยดี ไม่แสดงอาการทุรนทุราย เวลาท่านไปเยี่ยมไข้ ท่านต้องแสดงความยินดีด้วย

แสดงความชมเชย และเทศน์ให้ฟังอย่างจับใจ และเพลินไปในขณะนั้น

แม้ไข้หายไปแล้ว ก็แสดงความชมเชยในลำดับต่อไปอยู่เสมอ และแสดงความพอใจ ความไว้ใจด้วย ว่า

ต้องอย่างนั้น จึงสมกับเป็นนักรบในสงครามกองทุกข์.

1343. APPROVING WHO MAINTAIN STRONG MINDFUL CALMNESS

On the other hand, when he visited a sick monk, who maintained a strong, mindful calmness, showing no signs of agitation about his condition, Ajaan Mun invariably demonstrated his approval.

He commented the monk for his fortitude and gave him some very inspiring words of encouragement.

Even after his recovery, Ajaan Mun continued to praise that monk's mental toughness, holding him up as an excellent example for the others.

"That's how a true warrior in the battle with pain gets the job done.

๑๓๔๔. เราเป็นนักรบในวงปฏิบัติ

ไม่ต้องบ่นให้ข้าศึกว่า มามากหรือมาน้อย

มาเท่าไรก็รบมันเท่านั้น จนสุดกำลังอาวุธและความสามารถขาดดิ้น

ไม่ถอยทัพกลับยอมแพ้

ให้ข้าศึกมาเหยียบย่ำซ้ำเติม

เราเป็นนักรบในวงปฏิบัติ

ไม่ต้องบ่นให้การเจ็บไข้ได้ทุกข์ ว่าทุกข์มาก ทุกข์น้อย ทุกข์มากเท่าไรก็กำหนดรู้ให้หมด

เพราะ ทุกข์มาก หรือน้อย ล้วนเป็นสัจจธรรมของจริงด้วยกัน.

1344. WE WITHIN CIRCLE OF PRACTICE MUST BE WARRIORS

"Don't complain about the enemy's overwhelming numbers.

Just dig in and fight them all to the limit of your strength and ability without flinching.

Never withdraw your forces, never accept defeat.

Never let the enemy stomp on you while you're down.

We within the circle of practice must be warriors.

It is no use complaining how extremely painful and illness is -- just focus on the pain as it arises and try to understand its true nature.

Regardless of how much, or how little pain we experience, all pain is a manifestation of the Truth of *Dukkha*."

๑๓๔๕. ไม่ยอมพิจารณาจะรู้ของจริงได้อย่างไร

ผู้ประสงค์อยากรู้ของจริง แต่กลัวทุกข์ ไม่ยอมพิจารณา จะรู้ของจริงได้อย่างไร

พระพุทธเจ้าทรงรู้ของจริงก็เพราะการพิจารณา มิใช่เพราะการร้องครางต่าง ๆ ดังพระไม่เป็นท่าประกาศขายตัวอยู่เวลานี้

พระองค์ได้ตรัสไว้หรือเปล่าว่า ถ้าต้องการรู้ความจริงต้องครวญคราง

ผมเรียนน้อย จึงไม่เจอธรรมบทนี้

การร้องคราง มันอยู่ในคัมภีร์ไหนก็ไม่ทราบ.

1345. REFUSING TO INVESTIGATE, HOW WILL DISCOVER TRUTH

Any monk who was weak and submissive when faced with a painful affliction heard a different tune from Ajaan Mun.

"If you want the Truth, but refuse to investigate it because you are afraid of pain, how will you ever discover where the Truth lies?

The Lord Buddha succeeded in realizing the Truth by thoroughly investigating everything, not by whinning about everything like this useless monk now disgracing himself.

Where did the Buddha ever state that reaching a true understanding requires moaning and groaning?

I didn't study many books, so perhaps I missed it.

Where is the *suttas* does it refer to moaning and groaning?

๑๓๔๖. ต่างคนต่างร้องครวญครางให้เป็นของจริงขึ้นมา

ใครเรียนมาก ถ้าพบเห็นพระองค์ตรัสไว้ดังที่ว่านั้น นิมนต์นำมาบอกผมบ้าง

เผื่อจะไม่ต้องสั่งสอนใครให้พิจารณา และอดทนกัน ให้ลำบาก

ต่างคนต่างร้องเอาครางเอาให้เป็นของจริงขึ้นมาเต็มโลกธาตุโน้น

จะได้เห็นนักปราชญ์ ที่สำเร็จมรรค ผล ด้วยการครวญคราง ขึ้นในโลก

แข่งธรรมของพระพุทธเจ้า ที่ตรัสไว้ได้สองพันกว่าปีแล้ว ว่าไม่เป็นของจริง ล้าสมัยไปแล้ว.

1346. JUST MOANING AND GROANING UNTIL TRUTH ARISES

"If any of you who are well-versed in the scriptures comes across a passage where it states that the Buddha extolled the merits of moaning and groaning, please point it out to me.

Then I won't have to teach monks to trouble themselves about investigating pain and putting you with difficulties.

You can all just moan and groan until the Truth arises to fill the whole universe.

We can then witness the appearance of wise, sagacious individuals who have succeeded in reaching *magga* and *phala* by the power of their loud moans and groans.

They will be in a position to question the legitimacy, and the current relevance, of the Dhamma that Lord Buddha proclaimed over 2,500 years ago.

๑๓๔๗. ผมมันหัวโบราณ

ธรรมของนักปราชญ์รุ่นหลังนี้ เป็นธรรมใหม่ และจริงทันสมัย ไม่ต้องพิจารณาให้ลำบาก

เพียงแต่ครางเอา ครางเอา เท่านั้น ก็สำเร็จมรรคผลรวดเร็วทันใจ สมกับสมัยที่คนชอบผลดีมีความสุขด้วยการทำเหตุชั่ว ๆ ซึ่งกำลังจะเกลื่อนโลกอยู่แล้ว

ต่อไป น่ากลัวโลกจะคับแคบไม่มีที่ให้นักปราชญ์สมัยใหม่อยู่

ผมมันหัวโบราณ

พระพุทธเจ้าว่าอย่างไร ก็เชื่อตามอย่างนั้น ไม่กล้าลัดคิว

กลัวเวลาเท้าพ้นจากพื้น แล้วจะกลับเอาศีรษะและปากลงฟาดกับพื้นตายแบบไม่เป็นท่า

น่าอนาถใจเหลือประมาณ.

1347. I MYSELF OLD-FASHIONED MENTALITY

"The Dhamma of these latter-day sages will be a new, modern Dhamma whose attainment requires no troublesome investigations.

All that's required to attain *magga* and *phala* is a chorus of moaning and groaning, a method suited to an age when people prefer to seek righteous results from unrighteous causes -- a pernicious attitude assuming the whole world today.

Before long there won't be enough room on the planet to hold all these modern-day sages.

I myself have an old-fashioned mentality.

I trust what the Lord Buddha taught and dare not take any shortcuts.

I am afraid that as soon as I put a foot forward, I would fall flat on my face -- and die there in disgrace.

That would be immensely heartbreaking for me."

๑๓๔๘. ธรรมประเภทเผ็ดร้อนเพื่อปลุกใจพระ

ธรรมเหล่านี้จะได้ฟังเวลาท่านเทศน์สอนพระที่อ่อนแอ ไม่อดทนและเข้มแข็งต่อทุกขเวทนาที่เกิดขึ้นในเวลาป่วย

หรือเวลาฝึกทรมานตนด้วย ตปธรรม อย่างใดอย่างหนึ่ง แล้วเกิดความอ่อนแอท้อถอยขึ้นมาในระหว่างการบำเพ็ญ ไม่สามารถพิจารณาด้วยอุบายต่าง ๆ จนผ่านพ้นไปได้ด้วยความพากเพียรของนักต่อสู้

จึงมักได้ฟังธรรมประเภท เผ็ดร้อน จากท่านเสมอ.

1348. FOR URGING MONKS TO DISPLAY FIGHTING SPIRIT

Any monk who showed weakness when in pain could expect such uncompromising treatment.

The same kind of punishing rebuke was meted out to a monk who succumbed to weakness or discouragement while undertaking any harsh training practice, since they were obstacles preventing him from making use of the various investigative techniques at his disposal.

Ajaan Mun constantly urged his monks to display the fighting spirit necessary to overcome these impediments, so they very often heard this dynamic teaching.

๑๓๔๙. เป็นธรรมปลุกใจให้ตื่นตัวตื่นใจ

แต่ผู้สนใจจริง ๆ ธรรมดังกล่าวกลับเป็น ธรรมโอสถ เครื่องปลุกประสาทให้เกิดความอาจหาญร่าเริงในการบำเพ็ญ ไม่ลดหย่อนอ่อนกำลังลงง่าย ๆ

มีทางกำชัยชนะได้เป็นพัก ๆ จนถึงแดนแห่งความเกษม ได้ด้วยธรรมเหล่านี้

เพราะ เป็นธรรมปลุกให้ตื่นตัวตื่นใจ ไม่นอนจมอยู่กับความเกียจคร้านอ่อนแอ อันเป็นทางเดินของ วัฏฏทุกข์ ประจำวัฏฏวน.

1349. A STIMULATING INSTRUCTION

For them, seekers of the true Dhamma, his words were a kind of therapy which roused their courage, invigorated their practice, and kept their spirits high.

Thus buoyed, they were ready to advance triumphantly, step by step, up the path to that sphere of blissful contentment the Dhamma promises to reveal.

Inspiring commitment, his stimulating instruction dispelled tendencies toward weakness and laziness that prepare to way for the misery of *samsara*.

๑๓๕๐. มีพระตายในวัด ๒ องค์

ระยะที่ท่านอาจารย์พักอยู่วัดหนองผือ มีพระตายในวัด ๒ องค์ ตายบ้านนาในอีกหนึ่งองค์

องค์แรกอายุราวกลางคน ท่านองค์นี้บวชเพื่อปฏิบัติโดยเฉพาะ

และปฏิบัติอยู่กับท่านอาจารย์แบบเข้า ๆ ออก ๆ เรื่อยมาแต่สมัยท่านอยู่เชียงใหม่ และติดตามท่านจากเชียงใหม่ มาอุดรฯ สกลนคร แล้วมามรณภาพที่วัดหนองผือ.

----

* ดูคลิป วิดีโอ ประกอบ.

1350. TWO MONKS DIED IN MONASTERY AT BAN NONG PHEU

While Ajaan Mun lived there, two monks died in the monastery at Ban Nong Pheu, and another one died close by, at Ban Na Nai.

The first to die was a middle-aged monk who ordained specifically to practice meditation.

Living in Chiang Mai as Ajaan Mun's disciple, he eventually followed his teacher to Udon Thani, and then Sakon Nakhon -- sometimes staying with him, sometimes practicing alone, until he finally passed away at Ban Nong Pheu.

๑๓๕๑. ป่วยเป็นวัณโรค

ทางด้านจิตภาวนา ท่านดีมากทางสมาธิ ส่วนทางปัญญา กำลังเร่งรัด โดยมีท่านอาจารย์เป็นผู้คอยให้นัยเสมอมา

ท่านมีนิสัยเคร่งครัดเด็ดเดี่ยวมาก เทศน์ก็เก่งและจับใจไพเราะมาก ทั้งที่ไม่ได้หนังสือสักตัว

เทศน์มีปฏิภาณไหวพริบ ปัญญาฉลาด สามารถยกข้อเปรียบเทียบมาสาธกให้ผู้ฟังเข้าใจได้อย่างง่าย ๆ

แต่ น่าเสียดาย ท่านป่วยเป็นวัณโรค

กระเสาะกระแสะมานาน

มาหนักมากและมรณะที่วัดหนองผือ ตอนเช้าเวลาประมาณ ๗ น. ด้วยท่าทางอันสงบ สมเป็นนักปฏิบัติทางจิตมานานพอสมควรจริง ๆ.

1351. HAVING TUBERCULOSIS

He was very skilled in *samadhi* meditation, and, prompted by Ajaan Mun's constant tutoring, his wisdom practice had already developed a sense of urgency.

He was a very devout, resolute character who gave wonderfully lyrical talks on Dhamma, in spite of being wholly illiterate.

He talks, quicked-witted and clever, were invariably illustrated with skillful similes, allowing his listeners to easily grasp his meaning.

Unfortunately, he had tuberculosis.

Long a chronic illness, it eventually reached a critical stage while he was living in the monastery.

There, early one morning at about seven o'clock, he passed away in a calm, peaceful manner, befitting one who had been a genuine practicing monk for so long.

๑๓๕๒. วาระสุดท้ายเป็นข้าศึกต่อตัวเองอย่างสำคัญ

เห็นอาการท่านในขณะจวนตัวและสิ้นลมแล้ว เกิดความเชื่อ เลื่อมใสในท่าน

และในอุบายวิธีของจิตที่ได้รับการฝึกอบรมมาเท่าที่ควร

ก่อนจะมาถึงวาระสุดท้าย ซึ่งเป็นขณะที่ต้องช่วยตัวเองโดยเฉพาะ

ไม่มีใคร แม้รักสนิทอย่างแยกไม่ออก จะเข้าไปเกี่ยวข้องได้

จิตจะมีทางต้านทาน สู้กับสิ่งเป็นภัยแก่ตน ได้อย่างเต็มกำลังฝีมือที่มีอยู่ และแยกตัวออกได้โดยปลอดภัย

เพราะวาระสุดท้าย เป็นข้าศึกศัตรูต่อตัวเองอย่างสำคัญ

ใครมีอุบายฉลาด หรือขลาดเขลาเมามัวเพียงไร ก็ต้องมาเผชิญกับเหตุการณ์อันนี้จนได้.

1352. OUR FINAL MOMENTS PRESENTING SIGNIFICANT CHALLENGE

Witnessing his final moments, and then the moment when his breathing stopped, I developed a deep respect for this monk and his proficiency in meditation.

At death, it is we who control our destiny.

So we must take sole responsibility for our future.

For no one else, no matter how close or dear, can intervene to affect the outcome.

Before that moment arrives, we must develop a means of focusing all our strength and skill on facing this critical juncture wisely, so as to extricate ourselves from danger and safely move on.

Our final moments will present us with a significant challenge.

All of us, whether we are well-prepared or not, will eventually be confronted with this situation.

๑๓๕๓. ให้พากันแสวงหาที่พึ่งเสียแต่บัดนี้

ผู้ช่วยตัวเองได้ก็ดีไป

ผู้ช่วยตัวเองไม่ได้ก็จมไป และจมอยู่ในความไม่เป็นท่าของตนโดยไม่มีใครช่วยได้

ฉะนั้น ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า *โกนุ หาโส* จิมานนฺโท เป็นต้น

ซึ่งแปลเอาความว่า

ก็เมื่อโลกอันความมืดด้วย ราคะ โทสะ โมหะ เหมือนไฟกองใหญ่ไหม้ลุกโพลงอยู่ทั้งวันทั้งคืนเช่นนี้ ยังพากันหัวเราะเฮฮาหน้ายิ้มอยู่ได้

ทำไมไม่พากันแสวงหาที่พึ่งเสียแต่บัดนี้เล่า?

อย่าพากันอยู่แบบนี้

เดี๋ยวจะพากันไปแบบนี้ ตายแบบนี้ แล้วก็เสวยผลทนทุกข์แบบนี้กันอีก ไม่มีสิ้นสุดได้ ดังนี้.

1353. IMMEDIATELY SEARCHING FOR REFUGE WE CAN DEPEND ON

Those of us who have devised clever means for helping ourselves will fare well.

But those of us, who remain ignorant and confused, will founder helplessly, unable to salvage our fate.

The Lord Buddha declared: "*Kho nu haso kim anando...*".*

It can be translated essentially as:

When the world is engulfed in lust, anger, and delusion -- a blazing bonfire that rages day and night -- how can you keep smiling and laughing all the time?

Why don't you immediately search for a refuge you can depend on?

Stop this negligence now!

Don't carry on with it until the day you die, or else you will experience the painful consequences into the future -- indefinitely.

---

* Being taken from Dhammapada verse 146:

Why all this laughter, why all the joy, When the world is always burning?

Since you are shrouded in darkness,
Why not seek the light?

๑๓๕๔. เพื่อเตือนหมู่ชนไม่ให้ลืมตัวจนเกินไป

ทั้งนี้ ก็เพื่อเตือนหมู่ชนไม่ให้ลืมตัวจนเกินไป

พระคาถาที่ทรงเตือนไว้นั้น ฟังแล้วน่าอับอายแทบมุดหน้าลงในดิน กลัวพระองค์จะทรงมองหน้าตนที่เพลิดเพลินไม่รู้จักตาย

อายก็อาย อยากก็อยาก รักก็รัก เกลียดก็เกลียด เพราะนิสัยของปุถุชนมันหากดื้อด้านอย่างนี้แต่ไหนแต่ไรมา

ไม่ทราบจะทำอย่างไรจึงจะละได้

นี้เหมือนเป็นคำที่ทูลตอบพระองค์ด้วยความละอายที่ตนละไม่ได้ตามคำที่ทรงตำหนิ.

1354. CAUTIONING NOT UNREASONABLY HEEDLESS IN LIVES

The Buddha was cautioning people not to be unreasonably heedless in their lives.

But when people hear the Buddha's words today, they feel so embarrassed, so ashamed of their wanton infatuation with sensual pleasures that they want to hide their faces.

Despite their shame, they are still lured their desires -- loving this, hating that -- for this kind of intransigence has always been an integral part of worldly attitudes.

And they don't know how to stop themselves.

So, sadly, their only response to the Buddha's warnings is shame.

๑๓๕๕. หมดปัญหาสำหรับท่านในครั้งนี้

ที่เขียนเรื่องพระ องค์ที่มรณภาพในวัดหนองผือ แทรกลงในประวัติท่าน บ้าง เนื่องจากเห็นว่า เป็นคติแก่พวกเราอยู่บ้าง ซึ่งกำลังเดินทางไปสู่จุดนั้นด้วยกัน

ได้พิจารณาเพื่อตัวเองในวาระต่อไป

ขณะท่านองค์นั้นจะสิ้นลม ท่านอาจารย์มั่น และพระสงฆ์ซึ่งกำลังจะออกบิณฑบาต ได้พากันแวะเข้าไปปลงธรรมสังเวชที่กำลังแสดงอยู่อย่างเต็มตา

พอท่านสิ้นลมแล้วชั่วขณะหนึ่ง ซึ่งเป็นขณะที่ท่านอาจารย์กำลังยืนรำพึงอย่างสงบ ได้พูดออกมาด้วยท่าทางเคร่งขรึม ว่า

"ไม่น่าวิตกกับเธอหรอก

เธอขึ้นไปอุบัติที่ อาภัสราพรหมโลกชั้น ๖ เรียบร้อยแล้ว"

นับว่าหมดปัญหาสำหรับท่านในครั้งนี้.

1355. HE'S ALL RIGHT FOR NOW

The death of the monk at Ban Nong Pheu should prove a valuable lesson to all of you who are headed toward the same fate.

Please consider the manner of his death carefully.

Just as he was about to pass away, Ajaan Mun and the other monks, who were on their way for alms, stopped by to witness that sad event.

Afterwards, Ajaan Mun stood in silent contemplation for a moment; then he spoke to everyone in a solemn tone of voice:

"There's no need to worry about him.

He has already been reborn in *Abhassara*, the sixth *brahma* realm.

He's all right for now.

๑๓๕๖. เสียดายอยู่หน่อยหนึ่ง

แต่เสียดายอยู่หน่อยหนึ่ง ถ้าท่านมีชีวิตยืดเวลาเร่งวิปัสสนาให้มากยิ่งกว่านี้บ้าง ก็มีหวังได้ขึ้น พรหมโลก ๕ ชั้น ชั้นใดชั้นหนึ่ง

แล้วเตลิดถึงที่สุดเลย ไม่ต้องกลับมาวกเวียนใน วัฏฏวน นี้อีก.

1356. SHAME IN ONE WAY

"But it's a shame in one way, for had he lived longer and developed his insight with a little more intensify, he could well have been reborn in one of the five *suddhavasa brahma* realms.*

There he would have progressed directly to the ultimate goal, destined never again to enter the cicle of rebirth.

----

* *The suddhavasa*, or Pure Abodes, are the five highest realms of the *brahma* world. After death, an Anagami will be reborn in one of the Pure Abodes, there to attain Nibbana, and thus never to return to this world again.

๑๓๕๗. ควรพิจารณาตัวเองแต่บัดนี้

ที่เป็นปัญหาอยู่มากเวลานี้ก็คือ พวกเรา ไม่ทราบว่าใครจะเตรียมไปชั้นไหนกันแน่บ้าง

จะไปชั้นเดียรัจฉาน เปรต ผี นรก อเวจี

หรือ ชั้นมนุษย์ เทวบุตร เทวธิดา อินทร์ พรหม

หรือ นิพพาน

ชั้นใดกันแน่

ฉะนั้น เพื่อความแน่ใจ จงดูเข็มทิศ คือ ใจของตน ๆ ให้ดี ว่า เบนหน้าไปทางใดมาก

เป็นทางดี หรือชั่ว

ควรพิจารณาด้วยดีแต่บัดนี้ ตายแล้วไม่มีทางแก้ไขได้อีก

ใคร ๆ ก็ทราบกันทั่วโลกว่า ความตาย คือ แดนสุดวิสัย ทำอะไรต่อไปอีกไม่ได้ ดังนี้.

1357. EXAMINING YOURSELVES NOW

"And what about the rest of you -- what kind of rebirth are you preparing for yourselves?

Will it be one in the animal world, the ghost world, or in the realms of hell?

Or will it be as a human, a *deva*, or a *brahma*?

Or will it be Nibbana?

Which will it be?

If you want to know for sure, look closely at the compass bearing of your heart to see the direction in which you are headed.

Examine yourselves now to find out whether your present course is a good one, or a bad one.

Once you are dead, it will be too late to make adjustments.

Everyone knows that death is final -- nothing more can be done after that."

๑๓๕๘. พระมรณภาพองค์ที่สอง

องค์ที่สอง เป็นไข้ป่า ท่านเป็นพระชาวอุบลฯ นับแต่เริ่มป่วย รวมเวลาประมาณหนึ่งเดือนก่อนท่านจะมรณภาพ

มีพระองค์หนึ่งท่านพิจารณาเห็นเหตุการณ์ของท่านผู้ป่วยอย่างไรไม่ทราบ

วันนั้น ตอนเย็น ท่านขึ้นไปกราบท่านอาจารย์

และสนทนาธรรมกันในแง่ต่าง ๆ จนเรื่องวกเวียนมาถึงท่านผู้ป่วย พระองค์นั้นได้โอกาสจึงกราบเรียนเหตุการณ์ที่ตนปรากฏวายท่านว่า.

1358. THE SECOND MONK'S DEATH

The second death was that of a monk from Ubon Ratchathani who came down with malaria and died a month later.

Shortly before it happened, his dead was foreseen in the meditation of another monk who was living there at the time.

The monk went to speak with Ajaan Mun the next evening.

After discussing various aspects of meditation practice for awhile, their conversation turned to the sick monk, and the monk informed Ajaan Mun about the vision that appeared in his meditation.

๑๓๕๙. ปรากฏในสมาธิของพระอีกองค์

คืนนี้ไม่ทราบว่าจิตเป็นอะไรไป

กำลังพิจารณาธรรมอยู่ดี ๆ พอสงบลงไป ปรากฏเห็นท่านอาจารย์ไปยืนอยู่หน้ากองฟืน ที่ใครก็ไม่ทราบเตรียมขนมากองไว้ ว่า

"ให้เผาท่าน...ตรงนี้แหละ

ตรงนี้เหมาะกว่าที่อื่น ๆ" ดังนี้

ทำไมจึงปรากฏอย่างนั้นก็ไม่ทราบ

หรือ ผู้ป่วยจะไปไม่รอด จริงหรือ

แต่ ดูอาการก็ไม่เห็นรุนแรงนักที่ควรจะเป็นได้อย่างที่ปรากฏนั้น.

1359. SEEING IMAGE IN MONK'S MEDITATION

"Something odd occurred in my meditation last night.

I was investigating in my normal way when I reached a state of calm and suddenly saw an image of you standing before a pile of firewood, saying,

'Cremate that monk right here.

This is the best place to do it.'

I don't fully understand the meaning of it.

Will that sick monk die of malaria?

His condition certainly doesn't appear to be that serious."

๑๓๖๐. จิตใจเธอสวยงามมาก

พอพระองค์นั้นกราบเรียนจบลง ท่านก็พูดขึ้นทันที ว่า

ผมพิจารณาทราบมานานแล้ว

อย่างไรก็ไปไม่รอด

แต่เธอไม่เสียที แม้จะไปไม่รอดสำหรับความตาย

เหตุการณ์แสดงบอกเกี่ยวกับ จิตใจเธอ สวยงามมาก

สุคติเป็นที่ไปของเธอแน่

แต่ใคร ๆ อย่าไปพูดเรื่องนี้ให้เธอฟังเด็ดขาด

เมื่อเธอทราบเรื่องนี้จะเสียใจ

แล้วจะทรุดทั้งกาย และเสียทั้งใจ สุคติที่เธอควรจะได้อยู่แล้ว จะพลาดไปได้

เพราะ ความเสียใจ เป็นเครื่องทำลาย.

1360. HIS MENTAL STATE BEING EXCEPTIONAL

Ajaan Mun responded immediately.

"I have been investigating this matter for a long time now.

He is bound to die, it cannot be avoided.

Still, he won't have died in vain.

I have seen his mental state: it's exceptional.

So, he's sure to fare very well.

But I strickly forbid you to mention anything about this to him.

If he finds out that he's certain to die, he will feel very disappointed.

Then his health will deteriorate even further, and his mental state could waver to the extent that he misses the excellent rebirth he can expect now.

Disappointment is a very harmful emotion in this respect."

๑๓๖๑. สิ้นลมด้วยความสงบ

พออยู่ต่อมาไม่กี่วัน พระที่ป่วยก็เกิดปุบปับขึ้นในทันทีทันใดตอนค่อนคืน

พอ ๓ นาฬิกา กว่า ๆ ก็สิ้นลมไปด้วยความสงบ

จึงทำให้คิดเรื่องท่านอาจารย์เกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ว่า พออะไรมาผ่าน ท่านคงพิจารณาไปเรื่อย ๆ ในทุกเรื่อง

เมื่อทราบเหตุการณ์ชัดเจนแล้ว ก็ปล่อยไปตามสภาพของสิ่งนั้น ๆ.

1361. THE MONK DIED CALMLY

Several days later, that monk's condition suddenly took a turn for the worse.

He died calmly at about three a.m.

This prompted me to consider how Ajaan Mun must have investigated the circumstances that lay behind every incident that appeared to him during meditation, persuing them all until he clearly understood their significance.

Then he simply let go, allowing them to follow their natural course.

๑๓๖๒. เรื่องพระเป็นไข้มาเลเรีย

กลางวัน วันหนึ่ง มีพระเป็นไข้มาเลเรียในวัดนั้น วันนั้น ปรากฏว่าไข้เริ่มหนักแต่เช้า เจ้าตัวก็ไม่ไปบิณฑบาต และไม่ฉันจังหันด้วย

พระที่ป่วย ต่อสู้กับทุกขเวทนาด้วยการ พิจารณา แต่เช้าจนบ่าย ๓ โมง ไข้จึงสร่าง

ตอนกลางวัน ที่ท่านกำลังพิจารณาอยู่ ปรากฏว่ากำลังเรี่ยวแรงอ่อนเพลียมาก ท่านเลยเพ่งจิตให้อยู่กับจุดใดจุดหนึ่งของทุกขเวทนาที่กำลังกำเริบหนัก โดยไม่คิดทดสอบแยกแยะเวทนาด้วยปัญญาแต่อย่างใด.

1362. A MONK WITH MALARIAL INFECTION

One morning, a disciple of Ajaan Mun, who was running a very high fever due to malarial infection, decided to forgo almsround and fast for the day.

He used his investigative skills to battle the intense pain from early morning until three in the afternoon, when the fever began to abate.

Feeling completely exhausted in the middle of the day, he drew his attention to and concentrated solely on those points where the pain was most intense, but without making an effort to probe and analyze the pain with wisdom.

๑๓๖๓. ทำไมจึงพิจารณาอย่างนั้น

พอดีเวลานั้น เป็นเวลาที่ท่านอาจารย์ท่านพิจารณาดูพระองค์นั้นกำลังปฏิบัติอยู่ อย่างชัดเจน แล้วย้อนจิตกลับมาตามเดิม

พอบ่าย ๔ โมง ท่านที่ป่วยมาหาท่านอาจารย์พอดี ท่านก็ตั้งปัญหาถามขึ้นทันที โดยพระนั้นไม่ทราบสาเหตุบ้างเลย ว่า

ทำไมท่านจึงพิจารณาอย่างนั้นเล่า?

การเพ่งจิตจ้องอยู่

ไม่ใช้ปัญญาพิจารณาแยกแยะ กาย เวทนา จิต ให้รู้เรื่องของกันและกัน

ท่านจะทราบความจริง ของกาย ของเวทนา ของจิตได้อย่างไร.

1363. WHY INVESTIGATING LIKE THAT

At midday, Ajaan Mun momentarily sent out the flow of his *citta* to check how the monk was coping with the pain.

Later in the afternoon, while visiting Ajaan Mun, he was surprised to hear Ajaan Mun immediately question his mode of practice.

"Why were you investigating like that?

How can you expect to understand the truth about the body, the pain, and the *citta*, if you merely concentrate your mind on a single point?

Instead, use your intuitive wisdom to analyze all three of them.

In that way, you discover the true nature of each.

๑๓๖๔. เป็นสมาธิแบบฤาษี

แบบท่านเพ่งจ้องอยู่นั้น มันเป็นแบบฤาษี แบบหมากัดกัน

ไม่ใช่แบบพระผู้ต้องการทราบความจริงในธรรมทั้งหลาย มี เวทนา เป็นต้น

ต่อไป อย่าทำอย่างนั้น

มันผิดทางที่จะให้รู้ให้เห็นความจริงทั้งหลาย ที่มีอยู่ในกาย ในเวทนา ในจิต.

1364. CONCENTRATION EXPECTING FROM YOGI

"Yours is the kind of concentration one expects from a yogi: it has all the single-minded intensity of a dogfight!

It is not the right practice for a monk wanting to discover the truth about pain.

Don't do it again.

It's the wrong way to go about realizing the many truths to be found within the body, the pain, and the *citta*.

๑๓๖๕. ทางให้สงบและถอนทุกขเวทนา

ตอนกลางวัน ผมได้พิจารณาดูท่านแล้วว่า ท่านจะปฏิบัติอย่างไรบ้างกับทุกขเวทนาที่กำลังแสดงอยู่ในเวลาเป็นไข้

พอดีไปเห็นท่านกำลังเพ่งจิตจ่ออยู่กับเวทนาเฉย ๆ

ไม่ใช้สติปัญญาคลี่คลายดูกาย ดูเวทนา ดูจิต บ้างเลย

พอเป็นทางให้สงบ และถอดถอนทุกขเวทนาในเวลานั้น เพื่อไข้จะได้สงบลง ดังนี้.

1365. EFFECTIVE WAY TO QUELL PAIN

"During the middle of the day I examined your practice to see how you were coping with the pain caused by your fever.

I noticed you were just focusing your attention exclusively on the pain.

You were not using mindfulness and wisdom to ease the problem by looking at all three aspects of it: body, pain, and *citta*.

This is the only effective way to quell pain, and neutralize the symptoms, so that the fever subsides as well."

๑๓๖๖. ไปให้เสือช่วยดัดเสียบ้าง

การอนุเคราะห์เมตตาแก่บรรดาศิษย์ ท่านมิได้เลือกกาลสถานที่ แต่อนุเคราะห์ด้วยวิธีต่าง ๆ ตามที่เห็นสมควรจะทำได้เมื่อไร และแก่ผู้ใด ท่านเมตตาอนุเคราะห์อย่างนั้นเสมอมา

บางที ท่านก็บอกตรง ๆ ว่า

ท่านองค์นี้ไปภาวนาอยู่ที่ถ้ำโน้น ดีกว่ามาอยู่กับหมู่คณะอย่างนี้

นิสัยท่านชอบถูกดัดสันดานอยู่เป็นนิตย์

นี่ก็ไปให้เสือช่วยดัดเสียบ้าง จิตจะได้กลัวและหมอบสงบลงได้.

1366. FIND A TIGER BE YOUR TEACHER

When Ajjan Mun believed that a specific kind of advice would help one of his students, he spoke to him directly about it.

He could be very blunt in his advice to certain monks.

"You'd be better off going to meditate in that cave than you are living here in the monastery.

Characters like yours prefer tough, coercive measures.

Better still, find a tiger to be your teacher -- fear of it will subdue your *citta*, forcing it to enter into calm.

๑๓๖๗. จิตกลัวอะไรก็เอาสิ่งนั้นเป็นครูคู่ทรมาน

พอเห็นอรรถเห็นธรรม และอยู่สบายบ้าง อยู่อย่างนี้ไม่ดี

คนหัวดื้อ ต้องมีสิ่งแข็ง ๆ คอยดัดบ้าง ถึงจะอ่อน เช่น เสือ เป็นต้น พอเป็นคู่ทรมานกันได้ คนกลัวเสือก็ต้องเอาเสือเป็นครู

ดีกว่าอาจารย์ที่ตนไม่กลัว เป็นครู

กลัวผี ก็ควรเอาผีเป็นครูคู่ทรมาน

จิตกลัวอะไร ก็เอาสิ่งนั้นเป็นครูคู่ทรมาน

จัดว่า เป็นผู้ฉลาดในการฝึกทรมานตน.

1367. TAKING WHATEVER YOUR HEART MOST FEAR AS TEACHER

"Realizing Dhamma in this way, you can gain some contentment.

Living here in the monastery is not right for you.

Stubborn people need hard things to soften them up and make them more pliable.

Since tigers are such good tormentors, anyone fearing them should take one as a teacher.

It's much better than having a teacher you don't fear.

If you are afraid of ghosts, you should take ghosts as teachers to enforce mental discipline.

Take as a teacher whatever your heart most fears.

This is now a clever person forces himself to submit to the training."

๑๓๖๘. มีนิสัยหัวดื้ออยู่บ้าง

พระองค์นั้น แต่ก่อนที่ยังไม่บวช เธอเคยเป็นนักเลงมาแล้ว จึงมีนิสัยกล้าหาญ และตรงไปตรงมา

ว่าจะอยู่ ต้องอยู่ ว่าจะไป ต้องไป

และมีนิสัยหัวดื้ออยู่บ้าง แต่ดื้อแบบพระ

พอได้รับโอวาทอย่างเด็ด ๆ เช่นนั้นแล้ว เธอก็ตัดสินใจจะไปตามคำที่ท่านบอก โดยให้เหตุผลแก่ตัวเองว่า

พระขนาดท่านอาจารย์มั่นนี้ จะบอกเราไปให้เสือกินนั้นเป็นไปไม่ได้แน่ ๆ

เราต้องไปอยู่ถ้ำนั้น ตามคำที่ท่านบอก

ตายก็ยอมตาย ไม่ต้องเสียดายชีวิต

เพื่อได้เห็นเหตุเห็นผลในคำที่ท่านบอก ว่ามีความเป็นจริงมากน้อยเพียงไร.

1368. RATHER STUBBORN PERSON

Before ordaining, the monk he was addressing had been a real tough guy with a bold, no-nonsense sort of character.

If he said he was going to do something, he did it.

He was a rather stubborn person, but stubborn in the way of a monk.

As soon as he heard Ajaan Mun's resolute advice, he immediately decided to follow it, reasoning something like this to himself:

Surely a monk of Ajaan Mun's caliber would never send me to be killed by a tiger.

I must go and live in the cave he mentioned.

If that means death, I'll just have to accept it.

If I want to see for myself the truth of what he said, then I must have no qualms about dying.

๑๓๖๙. เราจะไม่เชื่อท่านได้อย่างไร

เราเคยได้ยินแต่คนอื่นบอกเล่าว่า ท่านพูดอะไร ต้องมีเหตุผลแฝงอยู่ในคำพูดนั้นอย่างสมบูรณ์เสมอไป คือท่านพิจารณาด้วยความละเอียดถี่ถ้วนแล้ว ถึงได้พูดออกมา

ผู้ที่ทราบความหมายของท่าน พยายามปฏิบัติตามย่อมได้ผลทุกรายไป

ก็คำที่ท่านพูดกับเราคราวนี้ เป็นคำพูดที่หนักแน่นมากซึ่งประกอบด้วยความเมตตา

พร้อมทั้งความเห็นแจ้งภายใน ประหนึ่งท่านควักเอาหัวใจเราไปขยี้ขยำดูจนทราบเรื่องทุกอย่างแล้ว

ถ้าเราไม่เชื่อ และปฏิบัติตามท่านเมตตาบอกอย่างตรงไปตรงมาในคราวนี้ เราก็ไม่ใช่พระ

เราก็คือ นาย... ดี ๆ นั่นเอง.

1369. HOW CAN I DOUBT HIS ADVICE?

I've heard that he always has very sound reasons for what he says; and he's careful to thoroughly examine every situation before speaking.

Anyone who can understand his teaching and put it into practice is bound to get good results.

I must take what he just said very seriously -- it came from an insight into my character, and a genuine concern for my well-being.

It is as though he plucked out my heart and examined it, and has found out all about me.

How can I doubt his advice?

If I fail to act on it now, how can I call myself a monk?

I might as well be a lay person.

๑๓๗๐. เราต้องไปอยู่ในถ้ำนั้นแน่นอน

อย่างไรก็ตาม เราต้องไปอยู่ในถ้ำนั้นแน่นอน ในครั้งนี้ จะตาย ก็ตายไป

เมื่อไม่ตาย ขอให้รู้ธรรมแปลกประหลาดในที่นั้นจนได้

คำพูดท่านบ่งบอกชื่อเราอย่างชัดเจน ไม่มีเงื่อนงำแฝงอยู่เลย แม้คำที่ท่านว่า "เราหัวดื้อ ไม่ยอมลงใครง่าย ๆ" นั้น

ก็เป็นเครื่องวัดความถูกต้องได้อย่างสมบูรณ์แล้ว เรายังไม่สามารถรู้เรื่องเราได้เท่าท่านเลย

เท่าที่ทราบบ้าง ก็เป็นดังท่านว่าจริง ๆ เราจึงเป็นคนชนิดที่ท่านว่า ร้อยเปอร์เซ็นต์

ฉะนั้น อุบายที่ท่านบอกเครื่องทรมานคือ เสือ ให้เรา

จึงเป็นคำที่ไม่ควรขัดแย้งอย่างยิ่ง นอกจากจะปฏิบัติตามท่านเท่านั้น.

1370. I'M GOING TO LIVE IN THAT CAVE

I'm going to live in that cave -- whatever happens.

If I die there -- so be it.

If I don't, then all I ask is a chance to realize some amazing Dhamma while I'm there.

It's obvious that he was talking about me when he referred to being stubborn and recalcitrant.

It's a true measure of his genius: he knows me better than I know myself.

I know I'm that type of person, one hundred percent.

For my own good, I can't afford to disregard his advice about tigers.

I must do what he said and subject myself to this agonizing practice.

๑๓๗๑. บอกให้ไปตาย หรือให้ไปภาวนา?

ความจริงท่านองค์นี้มีนิสัยหัวดื้อ ไม่ลงใครง่าย ๆ ดังท่านอาจารย์ว่าจริง ๆ

พอเธอนำคำพูดของท่านไปคิดเป็นที่ปลงใจแล้ว วันหลังก็มากราบลาท่านไปถ้ำนั้น

พอขึ้นไปกราบ ท่านถามทันทีว่า

ท่าน... จะไปไหน

เห็นครองผ้าเต็มยศมาหา ทำนองจะออกแนวรบอย่างเอาจริงเอาจัง

เธอตอบท่านตามนิสัยว่า กระผมจะไปตายในถ้ำที่ท่านอาจารย์บอกให้ไป

ท่านอาจารย์พูดสวนขึ้นมาทันทีว่า ผมบอกท่านให้ไปตายในถ้ำนั้นจริง ๆ ดังท่านว่าหรือ?

ผมบอกให้ท่านไปภาวนาต่างหากเล่า.

1371. GOING TO DIE OR TO MEDITATE?

This monk truly was a stubborn character, reluctant to accept advice from anyone, just as Ajaan Mun indicated.

After considering Ajaan Mun's remarks and reaching a definite decision, he went to take his leave.

As he approached, Ajaan Mun immediately asked him where he was going.

"Where are you off to?

You look all dressed up, and ready to march earnestly into battle."

"I'm going off to die in that cave you told me about."

"What!

What did I say to you: go die in that cave, or go meditate there?"

๑๓๗๒. ถ้ำของเสืออยู่ไม่ห่างจากถ้ำที่จะไปอยู่

เธอตอบท่านว่า ความจริงท่านอาจารย์บอกกระผมให้ไปภาวนาต่างหาก มิได้บอกให้ไปตาย

แต่กระผมทราบจากพระท่านเล่าว่า ถ้ำนั้นมีเสือโคร่งใหญ่อยู่ในถ้ำข้างบนของถ้ำที่กระผมจะไปอยู่นั้นเป็นประจำ ซึ่งถ้ำนั้นอยู่ไม่ห่างจากถ้ำที่กระผมจะไปอยู่นักเลย และทราบว่ามันเคยเข้า ๆ ออก ๆ ขึ้น ๆ ลง ๆ ถ้ำนั้นเสมอ

เวลามันจะไปเที่ยวหากินที่ไหน ก็ลงมาผ่านหน้าถ้ำที่กระผมจะไปพักเสมอ จึงไม่แน่ใจในชีวิตเวลาไปพักอยู่ที่นั้น

ฉะนั้น เวลาท่านอาจารย์ถาม กระผมจึงเรียนตอบตามความรู้สึกที่หวาดต่อมันอยู่เสมอมา.

1372. TIGER'S CAVE BEING CLOSE BY

"Well, you told me to meditate there, not die there.

But I know from the other monks that there's a tiger living in the cave above the one I'll be staying in.

They say that the tiger's cave is just close by -- it comes and goes there all the time.

When it goes out to hunt for food, it will pass right in front of my cave, so I have my doubts about remaining alive there.

I was simply voicing my apprehension."

๑๓๗๓. ทำไมเสือจะมาคว้าเอาท่านไปกินเล่า

ท่านถามว่า ก็ถ้ำนั้นเคยมีพระไปอยู่มาแล้วหลายองค์และหลายครั้ง ก็ไม่ปรากฏว่าเสือมาเอาท่านไปกิน

แต่เวลาท่านไปอยู่ที่นั้น ทำไมเสือจะมาคว้าเอาไปกินเล่า?

เนื้อท่าน กับเนื้อพระเหล่านั้น ต่างกันอย่างไร จึงทำให้เสือกลัว และกล้า และหิวโหยอยากกิน ต่างกันนักเล่า?

ท่านไปได้เนื้อหอมหวานมาจากไหน เสือถึงได้ชอบนักถึงกับต้องจดจ้องมองดู และคอยจะกินเฉพาะท่านเพียงองค์เดียวเท่านั้น.

1373. WHY TIGER DECIDING COME GOBBLE YOU

"Many other monks have already stayed in that cave, on many differenct occasions, and non of them were devoured by tigers.

So, why should a tiger suddenly decide to come gobble you up?

What the difference between your flesh and the flesh of those other monks that makes it so much more likely to whet a tiger's appetite?

Where did you get this savory flesh tigers like so much that they are waiting to pounce on and devour only you and no one else?"

๑๓๗๔. มายาของใจ

จากนั้น ท่านก็อบรมสั่งสอนเกี่ยวกับ มายาของใจ ที่หลอกลวงคนได้ร้อยแปดพันนัย ยากที่จะตามทันได้ง่าย ๆ

ถ้าไม่ใช่นักทดสอบและวิพากษ์วิจารณ์จริง ๆ จะทรมานใจดวงแสนปลิ้นปล้อน ให้หายพยศได้ยาก

นี่ยังไม่ถึงไหน ก็ยอมเชื่อกิเลสกระซิบใจ ยิ่งกว่าเชื่ออาจารย์เสียแล้ว

จะไปรอดหรือท่าน?

1374. DECEPTIVE NATURE OF MIND

Ajaan Mun then explained about the deceptive nature of the mind that deludes people in ways that are far too numerous to easily keep up with.

"If you don't examine everything and test it out with a critical, discerning attitude, you will be tormented by the mind's myriad tricks and never learn to tame it unruly nature.

You have yet to leave, but already you trust the whisperings of the *kilesas* more than the advice of your teacher.

How will you ever manage?

๑๓๗๕. โลกกลัวตาย แต่ไม่ค่อยกลัวเกิด

ความตายนั้น พวกเรายังไม่เคยตายกัน แต่โลกกลัวกันมาก

ส่วน ความเกิด อันเป็นเหยื่อล่อปลา ทำให้ความตายปรากฏตัวขึ้นมา ไม่ค่อยมีใครกลัวกัน ใคร ๆ ก็อยากเกิดกันทั้งโลก

ไม่ทราบอยากเกิดอะไรกันนักหนา

เท่าที่เกิดมาเพียงร่างเดียว ก็แสนทุกข์แสนกังวลพออยู่แล้ว

ถ้ามนุษย์เราแยกแขนงเกิดได้เหมือนแขนงไม้ไผ่แล้วก็ยิ่งอยากเกิดกันมาก

เพียงคนเดียว ก็อยากแตกแขนงออกไปเป็นร้อยคนพันคน โดยไม่คิดถึงเวลาจะตายเลย ว่าจะพร้อมกันกลัวความตายทีละตั้งร้อยคนพันคน

โลกนี้ต้องเป็นไฟแห่งความกลัวตายกันจนไม่มีที่อยู่แน่ ๆ เลย.

1375. TERRIFYING OF DEATH BUT CRAVING BIRTH

"Although people the world over have yet to die, they are all terrified of death.

But birth, the enticement luring them into death, is feared by no one -- everyone craves birth.

I cannot figure out why people are so infatuated with birth.

Just one birth in a physical body means immense suffering and anxiety.

Suppose human beings could send up shoots like a clump of bamboo: their eagerness for birth would increase rampantly.

Each person desiring to branch out into hundreds, or thousands, of additional people, without giving thought to how the combined fear of so many people dying at once might affect them.

The whole world would become tumultuous with the fear of death and there would be no safe place to live.

๑๓๗๖. ความกล้าตายเป็นทางแห่งชัยชนะของข้าศึกศัตรู

เราเป็นนักปฏิบัติ

ทำไมจึงกลัวตายนัก ยิ่งกว่าฆราวาสที่ไม่เคยได้รับการอบรมมาเลย

และ ทำไมจึงปล่อยใจให้กิเลสย่ำยีหลอกหลอน จนกลายเป็นคนสิ้นคิดไปได้

ทั้งที่ความคิดและสติปัญญามีอยู่

ทำไมจึงไม่นำออกมาใช้

เพื่อขับไล่กิเลส กองต้มตุ๋นที่ซ่องสุมอยู่ในหัวใจ ให้แตกกระจายออกไปบ้าง

จะได้เห็นความโง่เขลาของตัว ที่เคยมัวเมาเฝ้ากิเลสมานาน ไม่เคยเห็นฤทธิ์ของมัน

สนามชัยของนักรบ ก็คือความกล้าตายในสงครามนั่นเอง

ถ้าไม่กล้าตาย ก็ไม่ต้องเข้าสู่แนวรบ

ความกล้าตายนั่นแลเป็นทางมาแห่งชัยชนะข้าศึกศัตรู.

1376. BY BRAVING DEATH ABLE DEFEAT ENEMIES

"You are a practicing monk, a trained spiritual warrior.

Yet your fear of death surpasses that of the untrained laity.

Why do you let the *kilesas* harass you in this way?

You have the mindfulness and wisdom needed to defend yourself, so why don't you use them?

Go on the offensive.

Chase out the devious *kilesas* lurking there in your heart.

Then you will realize how stupid you've been, blindly serving their interests, unaware of the power they have over you.

A warrior's victory depends on his willingness to brave death on the battlefield.

If you're not willing to die, then you shouldn't enter the battle zone.

Only by braving death will you be able to defeat your enemies.

๑๓๗๗.เป็นกิเลสพอกพูนบนหัวใจ

ถ้าท่านมุ่งต่อแดนพ้นทุกข์ด้วยความเห็นทุกข์จริง ๆ ท่านก็ต้องเห็นความกลัวตายนั้นว่า เป็นกิเลสพอกพูนทุกข์บนหัวใจ

แล้วตามแก้ไขกันที่สนามชัยอันเป็นที่เหมาะสม ดังที่ผมชี้บอก

ท่านก็จะเห็นโทษแห่งความกลัว

ว่า เป็นตัวเขย่าก่อกวนใจให้กระเพื่อมขุ่นมัว และเป็นทุกข์ในวันใด หรือเวลาหนึ่ง แน่นอน

ดีกว่าท่านจะนั่งกอดนอนกอดความกลัวตายนั้นไว้เผาลนหัวอก ให้เกิดความทุกข์ร้อนนอนครางอยู่ในใจ

ไม่มีวันปลดปล่อยได้ ดังที่เป็นอยู่เวลานี้.

1377. A PRODUCT OF *KILESAS* STORED IN ONE'S HEART

"If you are truly determined to transcend *dukkha*, by realizing its true nature, you must view your fear of death as one form of *dukkha* -- a product of the *kilesas* stored in your heart.

You can only resolve this matter by making a stand on a battlefield conducive to victory, like the one I just indicated.

Persevere, and you will come to realize fear's harmful effects: it stirs the emotions and demoralizes the spirit, always giving rise to suffering.

It is better to take a defiant stand now.

Don't simply keep clinging to that fear, hugging it tightly to your chest and burning your heart until you cry out in agony.

Fail to act decisively now and your suffering will continue indefinitely.

๑๓๗๘. ขอจงคิดให้ดี ตัดสินใจให้ถูก

ท่านจะเชื่อธรรม เชื่อครูอาจารย์ ว่าเป็นความเลิศประเสริฐศักดิ์สิทธิ์

หรือท่านจะเชื่อความกลัว ที่กิเลสปล่อยมายั่วหัวอกให้มีความสะทกสะท้านหวั่นไหว จนไร้สติปัญญา เครื่องปลดเปลื้องแก้ไขตน

มองไปทางไหน มีแต่เสือจะมากัดมาฉีกไปกินเป็นอาหารอยู่ทำนองนั้น

นิมนต์นำไปคิดให้ถึงใจ

ธรรมที่ผมเคยปฏิบัติดัดสันดานตน และเคยได้ผลมาแล้ว ก็มีดังที่พูดให้ท่านฟังนี้แล นอกนั้นผมยังมองไม่เห็น

ขอจงคิดให้ดี ตัดสินใจให้ถูก.

1378. REFLECTING DEEPLY ON THE MATTER

"Will you believe in the supreme sanctity of your teacher and the Dhamma?

Or are you going to trust that fear the *kilesas* have released into your heart which is depriving you of the very mindfulness and wisdom you need to defeat it?

Looking around, you seem to see only tigers, all coming to tear out your flesh and make a meal of you.

Why is that?

Please reflect deeply on the matter.

I assure you that I have used the same combative training method to good effect in my own practice."

๑๓๗๙. ใจเหมือนจะออกแสงแพรวพราว

นับแต่ขณะที่ท่านเทศน์กัณฑ์หนัก ๆ ให้ฟังแล้ว เธอว่าขณะนั้นใจเหมือนจะออกแสงแพรวพราวขึ้นด้วยความกล้าหาญเพราะความปีติในธรรม

พอท่านเทศน์จบลง ก็กราบลาท่านลงมา และเตรียมตัวออกเดินทางไปถ้ำในขณะนั้น

เมื่อไปถึงถ้ำด้วยความกล้าหาญและเอิบอิ่มด้วยปีติยังไม่หาย

ก็ปลงบริขารลงจากบนบ่า เที่ยวดูทำเลที่พักตามบริเวณนั้น

แต่ ตาเจ้ากรรม ใจเจ้าเวร ทำให้ระลึกถึงเสือขึ้นมาได้ว่า "ถ้ำนี้มีเสือ".

1379. *CITTA* GLOWING BRIGHT WITH COURAGE

Such was his delight in the Dhamma he heard that the monk said he felt his *citta* glowing bright with courage as he listened to Ajaan Mun's strong rebuke.

When Ajaan Mun finished speaking, the monk took his leave and immediately prepared to go to the cave.

He arrived at the cave still buoyed by a sense of courage and rapturous delight.

He put down the belongings he carried with him and began to survey the surrounding area.

Then, by some mischance, the thought arose in his mind that the cave was home to a tiger.

๑๓๘๐. เจอเอารอยเท้าเสือบริเวณหน้าถ้ำ

พร้อมกับสายตาที่มองลงไปพื้นบริเวณหน้าถ้ำ ก็ไปเจอเอารอยเท้าเสือ

ที่เหยียบไว้แต่เมื่อไรไม่ทราบ อย่างถนัดตา ใจรู้สึกสะท้านกลัวขึ้นมาในขณะนั้นแทบเป็นบ้าไปได้

จนลืมโอวาทท่านอาจารย์ที่สอนไว้ และลืมความกล้าหาญที่เคยออกแสงแพรวพราวขณะที่นั่งฟังเทศน์อยู่วัดหนองผือเสียโดยสิ้นเชิง

มีแต่ความกลัวเต็มหัวใจ พยายามแก้ความกลัวด้วยวิธีต่าง ๆ ก็ไม่หาย

ต้องเดินไปกลบรอยเสือด้วยฝ่าเท้าออกจนหมด ก็ยังไม่หายกลัว

แต่มีเบาลงเล็กน้อยที่มองไปไม่เห็นรอยมันอีก.

1380. SPYING TIGER'S PAW-PRINT IN FRONT CAFE

With this thought in mind as his eyes scanning the ground in front of the cave, he spied a tiger's paw-print in the dirt.

Never considering that it was probably made long before, the sight of it sent shock waves of fear through him, nearly scaring him out of his wits.

In that instant, he completely forgot his teacher and the sense of courage that glowed so brightly while he sat listening to him in the monastery.

Fear overwhelmed his heart and he was helpless to prevent it.

He walked over and erased all traces of the paw-print with his foot, but the fear persisted.

Still, he did feel a little better not having to look at it anymore.

๑๓๘๑. รู้สึกราวกับบริเวณนั้นเต็มไปด้วยเสือ

นับแต่ขณะที่เหลือบมองลงไปเจอรอยเสือ จนกระทั่งกลางคืนตลอดรุ่ง ยังแก้กันไม่ตก

แม้กลางวันก็ยังกลัว ยิ่งตกกลางคืนยิ่งเพิ่มความกลัวหนักเข้า ราวกับบริเวณที่พักนั้นเต็มไปด้วยเสือทั้งสิ้น

จากนั้น ไข้มาเลเรียชนิดจับสั่นก็เริ่มกำเริบขึ้นอีก

เท่ากับตกนรกทั้งเป็นอยู่ในถ้ำนั้น ไม่มีความสบายกายสบายใจเอาเลย

แต่น่าชมเชยท่านที่ใจแข็งแกร่ง ไม่ยอมลดละความพยายามทรมานตนให้หายกลัวด้วยอุบายวิธีต่าง ๆ ตลอดไป.

1381. IMAGINING WHOLE AREA TEEMING HUGE TIGERS

From the moment he glanced down to discover the tiger's paw-print, he was terrified -- a paralyzing fear lasting all night.

Even during the day, his fear remained; but it became especially intense once night fell, and he imagined the whole area around his cave to be teeming with huge tigers.

To make matter even worse, he had a sudden recurrence of malaria, with fever and chills.

He felt as though he had fallen into a living hell devoid of any physical or mental comfort whatsoever.

To his great credit, he was tough enough mentally to resist the temptation to give up his painful attempts at finding a means to overcome his fear.

๑๓๘๒. ทั้งทุกข์เพราะกลัวเสือ ทั้งทุกข์เพราะไข้กำเริบ

ไข้ก็กำเริบรุนแรงขึ้นตาม ๆ กัน หรือจะเป็นเพราะ ธรรมบันดาล ก็สุดจะคาดถึง ทั้งทุกข์เพราะกลัวเสือ ทั้งทุกข์เพราะไข้กำเริบ จนไม่เป็นตัวของตัว แทบเป็นบ้าไปได้ในเวลานั้น

นาน ๆ ระลึกถึงโอวาทและพระคุณของท่านอาจารย์มั่นได้ทีหนึ่ง หัวใจที่เต็มไปด้วยไฟ คือความทุกข์ทรมาน ก็สงบลงได้พักหนึ่ง.

1382. WORSENING FEVER COMBINING FEAR OF TIGERS

The worsening fever, combined with his agonizing fear of tigers, did unsettle his composure, however, nearly driving him crazy.

Once in a long while he thought of Ajaan Mun's kindness and the advice he had given, which temporarily helped to douse the fires of misery burning in his heart.

๑๓๘๓. ระลึกถึงที่ว่าจะสละตายในถ้ำนี้

ตอนไข้กำเริบรุนแรง เป็นเหตุให้ท่านระลึก สละตายขึ้นมาได้ ก็รีบถามตัวเองในขณะนั้นว่า

ก่อนจะมาอยู่ที่นี่ ก็ได้คิดอย่างเต็มใจแล้วว่า จะมาสละตาย

เวลาท่านอาจารย์ถามว่า จะไปไหน ได้ตอบท่านว่า จะไปตายในถ้ำนั้น

แล้วก็มาด้วยความอาจหาญต่อความตาย ราวกับจะเหาะเหินเดินฟ้าได้

แต่เมื่อมาถึงถ้ำอันเป็นที่ตายจริง ๆ แล้ว ทำไมจึงกลับไม่อยากตาย

และ มีความกลัวตาย จนตั้งตัวไม่ติด.

1383. REFLECTING BACK EARLIER INTENTION

As symptoms of the malaria became more and more intense, he reflected back on his earlier intention to sacrifice his life in that cave:

Previously, I made a decision to sacrifice my life here.

When Ajaan Mun asked me where I was going, I immediately announced that I was going off to die in this cave.

And as I hiked up here, I felt as though I was walking on air, such was my determination to brave death.

So, why is it that upon reaching the cave and actually entering the jaws of death, I have now changed my mind and decided I don't want to die?

Now, I'm so afraid of dying I can hardly hold my own.

๑๓๘๔. รีบตัดสินใจเดี๋ยวนี้ อย่าชักช้า

ใจ เราคนเดียวกัน

มิได้ไปเที่ยวหาเอา ใจ คนขี้ขลาดหวาดกลัวของผู้ใด และของสัตว์ตัวใด มาสวมใส่เข้า พอจะกลายเป็นผู้ใหม่ และสัตว์ตัวใหม่ ที่ขี้ขลาดขี้กลัวขึ้นมาในเรา คนเดียวกัน

แล้วทำไม เวลาอยู่โน้นเป็นอย่างหนึ่ง

บทมาอยู่ที่นี้ กลับเป็นอีกอย่างหนึ่ง

เราจะเอาอย่างไรกันแน่

รีบตัดสินใจเดี๋ยวนี้ อย่าชักช้า.

1384. MAKING UP YOUR MIND RIGHT NOW

I'm exactly the same person I was then.

I didn't exchange my heart for the heart of some coward.

So why do I seem to be a new person with a cowardly attitude?

In the monastery, I was prepared to die.

Now that I'm actually here, I've changed my mind.

Which is it going to be?

Make up your mind right now -- don't wait any longer.

๑๓๘๕. ออกไปนั่งภาวนาอยู่ริมเหว?

เอาอย่างนี้ดีไหม เราจะตัดสินใจให้

คือ หนึ่ง ออกไปนั่งภาวนาอยู่ริมเหว ถ้าเผลอสติก็ให้มันตกลงไปตายอยู่ในเหว ให้ แร้ง กา แมลงวัน มาจัดการศพให้เลย

ไม่ต้องให้ยุ่งยากกับชาวบ้าน

เพราะเราเป็นพระไม่เป็นท่า อย่าให้ใครมาแตะต้องกายของพระไม่เป็นท่าให้แปดเปื้อนเขา แล้วกลายเป็นคนไม่เป็นท่าไปหลายคนเลย.

1385. GO SIT MEDITATION AT EDGE STEEP CLIFT?

How about this?

I'll go sit in meditation at the overhanging edge of a steep precipice.

If my mindfulness falters, then let me fall to my death at the bottom of the ravine where the vultures and flies can take care of my corpse.

There would be no need to trouble the gillagers about it.

No one should have to dirty their hands handling the corpse of a useless monk -- my futility might prove contagious.

๑๓๘๖. ออกไปนั่งภาวนาอยู่ทางขึ้นถ้ำเสือ?

สอง ออกไปนั่งภาวนาอยู่ทางขึ้นถ้ำเสือ

เวลาเสือออกไปเที่ยวหากิน อย่าให้มันต้องลำบาก

จะได้โดดคาบคอพระไม่เป็นท่าองค์นี้ ไปเป็นอาหารว่างของมันในคืนนี้

จะเอาข้อไหน

ให้เลือกเอาเดี๋ยวนี้ อย่าเนิ่นนาน เราจะพาจัดการเดี๋ยวนี้.

1386. SIT MEDITATION MIDDLE PATH TO TIGER'S CAVE?

Then again, I could sit in meditation right in the middle of the path leading to the tiger's cave.

I'll make it easy for the tiger when it goes out hunting for food.

It can just sink its teeth into my useless neck and have me for a snack tonight.

Which will it be?

Make up your mind quickly -- do it now!

๑๓๘๗. "พุทโธ"

ว่าแล้ว ก็ออกจากมุ้ง มายืนอยู่หน้าถ้ำขณะหนึ่ง รอการตัดสินใจ

สุดท้ายก็ตกลงเอาตามข้อที่หนึ่ง คือ ออกไปนั่งภาวนาอยู่ริมเหวอย่างหมิ่นเหม่ที่สุด

ถ้าเผลอ ก็ต้องมอบศพให้สัตว์จำพวกที่พูดฝากไว้แล้วเหล่านั้นแน่นอน

แล้วก็เตรียมนั่งภาวนา หันหน้าไปทางเหวลึก หันหลังออกมาทางที่เสือเดินขึ้นถ้ำ

บริกรรมภาวนาด้วย พุทโธ กับคำว่าถ้าประมาทต้องตายในบัดเดี๋ยวใจ ไม่ชักช้า.

1387. *"BUDDHO"*

His resolve bolstered, he walked to the front of the cave and stood for a moment, awaiting inspiration.

Weighing his two options, he finally decided to go with the first one: to meditate, seated precariously on the brink of the steep precipice near his cave.

Any slip in mindfulness, and vultures and flies would be there to take care of his remains.

That decided, he walked over and sat down, facing a deep gorge with his back to the path the tiger took to and from its cave.

He began repeating *"buddho"*, intensely aware that, if careless, he could die in an instant.

๑๓๘๘. กลัวตกเหวตาย หรือกลัวเสือกิน

ขณะนั่งบริกรรมภาวนา ได้ทำความสังเกตดูใจว่า จะกลัวตกเหวตาย หรือจะกลัวเสือกินตาย

ปรากฏว่า กลัวตกเหวตายเป็นกำลัง และตั้งสติมิได้พลั้งเผลอจากคำบริกรรมด้วยธรรมสองบทนั้น ตามแต่จิตจะระลึกได้บทใดเวลาใด.

1388. WHICH FEAR PREDOMINATED

Seated there meditating on *buddho*, he kept a vigilant watch on his mind to see which fear predominated: that of falling down the precipice, or that of being attacked by a tiger.

As soon as it became apparent that fear of the precipice was the greatest, he gathered his mindfulness and focused intensively on one of his two meditation themes: either the repetition of *buddho* or the recollection of death -- depending on which one arose in his mind at any moment.

๑๓๘๙. จิตรวมตัวลงอย่างรวดเร็ว

พอภาวนาตั้งท่าตายอยู่ริมเหวลึกไม่นานเลย จิตก็รวมสงบตัวลงอย่างรวดเร็ว และลงถึงฐานของ อัปปนาสมาธิเลย รวดเดียวดับเงียบไปเลยในขณะนั้น

หมดความกังวลวุ่นวายที่เป็นไฟเผาใจ

เหลือแต่เจ้าของของผู้กลัวตาย คือ จิต ดวงเดียวเท่านั้นทรงตัวอยู่อย่างอัศจรรย์

ความกลัวตายได้หายไปโดยสิ้นเชิง.

1389. *CITTA* GATHERING ITSELF ONE POINT FOCUS

Meditating thus, poised on the brink of death, his *citta* soon gathered itself into one point of focus, and then suddenly dropped down to the very base of *appana samadhi**, rapidly converging into a state of total calm.

In an instant, he was oblivious to all the fiery turmoil that had engulfed his mind for so long.

All that remained was the essential knowing nature of the *citta* -- existing alone, by itself, in all its amazing splendor.

Fear of death had utterly vanished.

----

* *Appana samadhi*, or "full absorbtion", is a state into which the *citta* 'converges', or 'drop', once it has become fully integrated with the object of meditation. Upon reaching the *appana* or base level of *samadhi*, the meditation object and awareness of body, mind, and environment all disappear.

๑๓๙๐. ความกลัวหายไปหมด ไข้ก็หายขาด

นับแต่เวลา ๔ ทุ่ม จนถึง ๔ โมงเช้าของวันรุ่งขึ้น จิตจึงได้ถอนขึ้นมา

มองดูตะวัน ขึ้นครึ่งฟ้าแล้ว

วันนั้นเลยไม่ต้องลงไปบิณฑบาต และไม่ฉันจังหันด้วย

พอจิตถอนขึ้นมา ความกลัวไม่ทราบหายหน้าไปไหนหมด

ปรากฏแต่ความอาจหาญ กับความอัศจรรย์ ที่ไม่เคยปรากฏมาเท่านั้น

ไข้ก็ถอนหายขาดในคืนวันนั้น ไม่มีอีกต่อไปเลย.

1390. COMPLETE ABSENCE OF FEAR, AND FEVER GONE

The hour was ten p.m. when the monk's *citta* 'converged' dramatically into *appana samadhi*, an experience so profound that he did not withdraw from that state until ten o'clock the next morning.

Opening his eyes, he saw the sun halfway up the sky.

Since it was already too late for morning almsround, he didn't bother to go to the village -- he simply went without food that day.

Withdrawing from *samadhi*, he was aware of a complete absence of fear.

In its place was an amazing sense of courage he had never before experienced.

His fever was gone as well -- completely cured that night, and he never again suffered a recurrence of malaria.

๑๓๙๑. รักษาได้ทั้งโรคมาเลเรียทั้งโรคขี้กลัวเสือ

ท่านว่า ธรรมโอสถ รักษาได้ทั้งโรคมาเลเรีย ทั้งโรคขี้กลัวเสือ

นับแต่วันนั้น ทั้งไข้ ทั้งความกลัว ไม่มีมารบกวนร่างกายและจิตใจอีกเลย

อยู่ที่ไหนก็อยู่ได้ ไปที่ไหนก็ไปได้ อย่างสบายหายห่วง เสือจะมาหรือไม่มาเลย ไม่สนใจคิด

นอกจากคิดให้เสือมาบ้าง จะได้ทดลองจิต

ด้วยวิธีเดินเข้าไปหาเสือ โดยไม่มีความสะทกสะท้านแม้แต่น้อยเลยเท่านั้น.

1391. CURED BOTH MALARIA AND FEAR TIGERS

He was convinced that the 'therapeutic powers of Dhamma' had cured both his malaria and his fear of tigers.

From that day on, his body was never again plaqued by malaria, his mind never again ravaged by fear.

No longer terrified of tigers, he could go anywhere, live anywhere -- unperturbed.

Occasionally, he wished a tiger would show up to test his mental fortitude.

He imagined himself calmly waking right up to it without the least apprehension.

๑๓๙๒. จับเคล็ดของจิตได้

ทั้งได้ระลึกถึงพระคุณท่านอาจารย์ อย่างเทิดทูนบนศีรษะอยู่ตลอดเวลา ว่า เราได้เห็นฤทธิ์ของกิเลสตัวกลัว ๆ เพราะท่านสอน

พอท่านจับ เคล็ดของจิต ได้แล้ว ท่านฝึกทรมานจิตด้วยวิธีนั้นตลอดมา

คือ ชอบเที่ยวแสวงหาที่น่ากลัวมากเป็นที่นั่งสมาธิภาวนา.

1392. UNDERSTANDING HOW MIND WORKED

Reflecting on the whole experience, he felt immensely gratefully to Ajaan Mun for so kindly teaching him about the corrupting power of fear.

Now that he understood how his mind worked, he persistently used this coercive style of practice.

Preparing to meditate, he preferred looking for the most frightening places he could find.

๑๓๙๓. เที่ยวหาที่น่ากลัวเพื่อนั่งสมาธิ

แม้ท่านพักอยู่ในถ้ำนั้น นับแต่วันนั้นมาแล้ว ก็ฝึกแบบนั้นตลอดไป โดยเที่ยวหานั่งภาวนาอยู่ในที่ต่าง ๆ

เช่น ทางเสือขึ้นถ้ำบ้าง ทางเสือเคยเดินผ่านไปมาบ้าง

ขณะที่นั่งภาวนาในที่พัก ท่านก็ไม่ลดมุ้งลง โดยความหมายว่า ถ้าลดมุ้งลงจิตจะไม่นึกกลัวเสือ

แล้วจะไม่รวมสงบลงได้อย่างใจหมาย

หรือ นั่งภาวนาอยู่หน้าถ้ำบ้าง นอกมุ้งบ้าง ตามแต่วิธีที่เห็นว่าจิตจะรวมลงได้เร็ว และสนิทเต็มฐานของสมาธิ.

1393. SEEKING FRIGHTENING LOCATIONS FOR CONDUCTING MEDITATION

For the remainder of his stay there he continued this training, making a special effort to seek out frightening locations for conducting his meditation.

Noticing that tigers regularly used a certain path, he made a point of sitting right in the middle of it.

While meditating in the cave, he resolve not to lower his mosquito net because sitting inside a lowered mosquito net gave more protection from the threat of tigers.

Minus that element of fear his *citta* was reluctant to drop into the desired state of calm.

Where he sat depended each time on where he felt his *citta* was most likely to rapidly 'converge' to very base of *samadhi*.

๑๓๙๔. วันนี้เสือตัวนี้ไปไหน

คืนหนึ่ง จิตไม่ยอมสงบลงได้ แม้จะนั่งภาวนานานเพียงไร ท่านเลยนึกถึงเสือโคร่งตัวที่เคยขึ้น ๆ ลง ๆ และไปมาอยู่เสมอในแถบบริเวณนั้น ว่า

วันนี้ เสือตัวนี้ไปไหนกันนะ

มาช่วยให้จิตเราภาวนารวมสงบลงบ้างเป็นไร

ถ้าเสือมา มันไม่ได้ภาวนายากเย็นอะไรเลย จิตคอยแต่จะรวมลงท่าเดียว.

1394. WHERE THAT TIGER TODAY

Late one night as he sat out in the open, his *citta* refused to drop into calm despite his best efforts.

He sat there frustrated for a long time until he finally thought about the huge tiger that came and went frequently in the area:

I wonder where that tiger today.

It would be nice if it came by here to help my citta drop into calm.

If it passed by, I wouldn't have to struggle with my meditation like this -- the citta would just instinctively drop into calm.

๑๓๙๕. บัดนี้เสือขึ้นมาแล้วนะ!

หลังจากท่านคิดรำพึงถึงเสือโคร่งคู่มิตรไม่นานนัก ราวครึ่งชั่วโมง ก็ได้ยินบาทย่างเท้าของเสือตัวนั้นเดินขึ้นมาบนถ้ำอย่างเป็นจังหวะจะโคนจริง ๆ

เวลานั้นราว ๒ นาฬิกา

พอได้ยินเสียงเสือเดินขึ้นมา ท่านก็เตือนจิตว่า

บัดนี้ เสือขึ้นมาแล้วนะ

จะมัวเพลินอยู่นี้

ไม่กลัวเสือคาบคอไปกินหรือ

จะลงหาที่ซ่อนตัวเพื่อหลบภัย ก็รีบลงมาซิ ถ้าไม่อยากเป็นอาหารเสือ.

1395. HERE IT COMES, RIGHT NOW!

Not long after thinking of his friend -- perhaps after half an hour -- he heard the footsteps of that huge animal walking towards its cave, as though right on cue.

The time was approaching two a.m.

Hearing the tiger draw nearer, he roused himself wit a timely warning:

Here it comes, right now!

Are you really so casual?

Aren't you afraid it will sink its teeth into your neck and make a meal of you?

If you don't want to be tiger food, then you better hurry up and look for a safe place to hide.

๑๓๙๖. กำหนดจิตเอาเสือโดดคาบที่คอ

พอคิดเท่านั้น ก็กำหนดจิตสมมติเอาเสือตัวกำลังเดินมานั้น โดดคาบที่คอของตน

ปรากฏว่า พอกำหนดเอาเสือโดดมาคาบคอเท่านั้น จิตก็รวมลงสู่สมาธิอย่างรวดเร็ว และถึงฐาน อัปนาสมาธิ ในขณะนั้น

หายเงียบไปเลย ทั้งเสือทั้งคนในความหมาย

ยังเหลือแต่ความสงบอันราบคาบ เป็นเอกจิตเอกธรรม ที่เต็มไปด้วยความอัศจรรย์สุดจะคาด ในเวลานั้น.

1396. FORMING IMAGE TIGER POUNCING HIS NECK

As he thought this, he conjured in his mind an image of the tiger pouncing on him, its gaping jaws closing in around his neck.

The moment he fixed his attention on this mental image, his *citta* 'converged', dropping rapidly until it reached the very base of *appana samadhi.*

Instantly all external phenomena completely vanished from his awareness -- himself, the tiger, everything.

What remained was serenity and tranquility -- the union of *citta* and Dhamma as they melded into one essence of indescribable wonder.

๑๓๙๗. จิตรวมสงบลง ๘ ชั่วโมงเต็ม

นับแต่เวลาจิตรวมสงบลงเวลา ๒ นาฬิกา จนถึง ๑๐ โมงเช้า (๔ โมงเช้า) จึงถอนขึ้นมา รวมเป็นเวลา ๘ ชั่วโมงเต็ม

ตอนออกจากสมาธิ มองดูตะวันครึ่งฟ้า เลยต้องงดไม่ไปบิณฑบาต และไม่ฉันในวันนั้น

ตอนออกจากสมาธิแล้ว จึงเดินไปดูตรงที่ได้ยินเสียงเสือมา

เป็นเสือมาจริง ๆ หรือหูมันหลอกต่างหาก.

1397. RESTING IN SUBLIME STATE EIGHT HOURS

His *citta* rested in that sublime state for a total of eight hours -- from two o'clock that night until ten o'clock the next morning.

Upon withdrawing, he saw the sun was already high, so he again canceled his almsround and went without food.

He then walked over to inspect the place, where he heard the tiger approaching, to see if there were any signs that a tiger really had passed by.

Or had his ears merely been playing tricks on him?

๑๓๙๘. น่าแปลกและอัศจรรย์อยู่มาก

เวลาไปดูก็เห็นรอยเสือโคร่งใหญ่คู่มิตรตัวนั้น เดินผ่านมาด้านหลังท่านจริง ๆ ห่างกันประมาณ ๒ วา

มันเดินขึ้นไปถ้ำที่อยู่ประจำของมัน โดยมิได้สนใจเดินวกเวียนดูคู่มิตรของมันเลย

จึงน่าแปลกและอัศจรรย์อยู่มาก.

1398. QUITE STRANGE AND AMAZING

Looking at the ground, he saw the tracks of a huge tiger, about twelve feet behind the spot where he had been sitting.

The tiger's tracks continued in a straight line all the way up to its cave, never veering off to the direction where its friend was sitting in meditation.

The whole incident was strange, and quite amazing.

๑๓๙๙. หมดความรู้สึกกับสิ่งภายนอก

ขณะที่จิตรวมลงอย่างเต็มที่ถึงฐานของ อัปปนาสมาธิ ตามจริตนิสัยของจิต

ที่รวมลงอย่างรวดเร็ว เหมือนตกเหวตกบ่อ นั้น

ต้องดับอายตนะภายใน ไม่รับทราบกับอายตนะภายนอก โดยประการทั้งปวง ในเวลานั้น

จิตของท่านองค์นี้ก็มีนิสัยเช่นนั้น ฉะนั้น เวลารวมสงบลงเต็มที่แล้ว จึงหมดความรู้สึกกับสิ่งภายนอก.

1399. TOTALLY UNAWARE ALL EXTERNAL SENSE IMPRESSIONS

The experience, in *appana samadhi*, of the *citta* fully 'converging' into its true base, is an experience that varies according to the natural inclination of each individual.

Some people are inclined by temperament to experience a very rapid convergence, feeling as though they are falling down a well.

The internal sense faculties cease to function at that time, meaning they are totally unaware of all external sense impressions.

This monk's *citta* was one such case: when it fully 'converged' in *samadhi*, all awareness of external phenomena ceased as a consequence.

๑๔๐๐. ชั่ววินาทีเดียวก็ลงถึงฐานสมาธิ

ท่านว่า พอจิตรวมลงเท่านั้น เรื่องทั้งหลายก็ดับไปหมดในขณะนั้น

จนกว่าจิตจะถอนขึ้นมา ถึงจะมีสิ่งมาเกี่ยวข้อง

การฝึกจิตโดยลำพัง โดยไม่มีเหตุมาบังคับ รวมสงบได้ยาก

ไม่เหมือนมีเหตุอันตรายมาเกี่ยวข้องในเวลานั้น ซึ่งรวมได้เร็วที่สุด ชั่ววินาทีเดียวเท่านั้นก็ลงถึงที่เลย ไม่ชักช้า.

1400. *CITTA* REACHING TRUE BASE A SPLIT SECOND

As the monk explained it, the moment his *citta* fully 'converged', everything that was involved with it in any way vanished instantly.

Only when he withdrew from the state did his normal awareness of things return.

But, he found it difficult to attain this state unless he was under duress by some external threat.

At real threat of danger forced his *citta* to 'converge' very rapidly -- in a split second it reached its true base.

พระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ เล่ม ๑๔

Venerable Ajaan Mun Bhuridatta Thera : Book 14

"วัดป่าบ้านหนองผือ"

"Forest Monastery Temple"

เรียบเรียงโดย

ท่านหลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน

A Spiritual Biography by Ajaan Mahaa Boowa Yanasampanno

Translated from the Thai by Bhikkhu Dick Silaratano

โครงการหนังสือบูรพาจารย์

วัดป่าอาจารย์มั่น (ภูริทตฺโต) อ.พร้าว จ.เชียงใหม่

Forest Dhamma of Wat Pa Ajaan Mun (Bhuridatto)

Prao District, Chiang Mai, Thailand

รายนามเจ้าภาพร่วมพิมพ์หนังสือ
หลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต ภาษาไทย-อังกฤษ เล่ม ๑๔
โครงการหนังสือบูรพาจารย์ วัดป่าอาจารย์มั่น (ภูริทตฺโต)
ต.เวียง อ.พร้าว จ.เชียงใหม่
พิมพ์ครั้งที่ ๑ : เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๓

บริจาค ๕,๐๐๐ บาท

นายเพชร ตุงคเศรวงศ์ และครอบครัว

ดร. ชัยยุทธ ปิลันธน์โอวาท

นายปฐม-นางภัทรา นิคมานนท์ และครอบครัว

บริจาค ๒,๗๐๐ บาท

คุณธงชัย-พิชาวดี เจริญวาสนาดำรง

บริจาค ๒,๕๐๐ บาท

นายนิวัฒน์ ปราชญ์นิวัฒน์

บริจาค ๒,๐๐๐ บาท

พ่อจวน-แม่สังเวียน ลิขิตายน

น.พ. ศิริ-พ.ญ. วราภรณ์ เชื้ออินทร์

นายศรัณย์ เรืองขจร

บริษัท สำรวจวิศว อินเตอร์เทค จำกัด

บริจาค ๑,๕๐๐ บาท

น.พ. พิเชษฐ์ เจริญศิริวัฒน์

บริจาค ๑,๑๐๐ บาท

นายอำพล อิ่มแก้ว

บริจาค ๑,๐๐๐ บาท

นายแพทย์ จักรวุธ อยู่ดี
คุณปณัฐพงศ์ ตันตราจิณ
คุณณัฏฐรี ศรีสอ้าน
นายณรงค์ศักดิ์ กิจทวีปวัฒนา
นายวีระชัย ตันติกุล
นางรื่นรมย์ เวชโช
นายเจตร์ จิรสิทธิ์
ตู้บริจาค โรงพยาบาลสมิติเวชสุขุมวิท

บริจาค ๗๐๐ บาท

นายพงษ์เทพ โพธิรังสิยากร

บริจาค ๕๐๐ บาท

พระชนะชัย ฐิตญาโณ จ.นครราชสีมา

แม่ชีรำเพย นิคมานนท์
นายกฤษณะ หงษ์วิไล
นายฤทธิศักดิ์ สิงคเสลิต
นางโกสุม วงศ์อนันต์นนท์
ดร. พงศ์เทพ สุวรรณวารี
นายวิเศษ หาญสวัสดิ์

บริจาค ๕๐๐ บาท

พ.ญ. ภัสรา เลียงธนสาร
คุณวิมลรัตน์ ชินเวชกิจมงคล
นายสุธน สุทธิวรรณ
คุณสุนันท์ วุฒิวิภัยการ
นางกิ่งแก้ว อินทรโชติ - นางพรนิภา อินทรโชติ - นางพรรณิภา อินทรโชติ -
น.ส. ยูธิกา เจริญรุ่งเรือง - นายธนกร ไชยานุกิจ - น.ส. อภิสมา ภาประลักษณ์
นางสุภักดิ์-นายปัญญพล-น.ส. ปราญชลี พ่อค้าพานิช
คุณสมหวัง-ปาริชาติ ชินูปการพงศ์
นายชนุตร์-นางวิภาณี มงคลวิศาล
นายสมปิติ อัศวรุ่งเรือง
นายณรงค์ อาจริยะกุล
นายอมร จันทร์ตา
พ.อ. สิทธิ์-ปรียาวรรณ สิทธิคงศักดิ์
นายนาวิน แสงเงินอ่อน
นายประวิทย์ คชาชื่น และคณะ
คุณมัจจรี สุขประพฤติ
พล.อ.ต. หญิง เยาวมาลย์ พรหมโชติกุล
SIRIKUL PHATTANA
พล.ร.ต. หญิง วลัยวรรณ นาวิกบุตร
นายนรินทร์ บุญชู
นายชวินทร์ พินิจกิจอนันต์

บริจาค ๔๐๐ บาท

นายสุพัฒน์ วงศ์ลิมปิยะรัตน์
นายชนินทร์ ทับทอง
ด.ต. ทวีศักดิ์ - นางสมใจ ไวยกูล - นายอัตถากร - น.ส. ศุวิชาดา และครอบครัว
นายไชย-นางนิภา สำลีแก้ว

บริจาค ๓๐๐ บาท

คุณชลิดา เลี้ยงสกุล นายกมล ชินูปการพงศ์

พ.ต. (หญิง) ภัทริกา, น.ส. เพ็ญวิสาข์, นายคุณาธิป วงศ์อนันต์นนท์

นายสารวุฒิ ดลสุขกุล น.ส. อุไร สมรรถวิทยาเวช และครอบครัว

อาจารย์ เพ็ญแข บุญโสดากร คุณชัญญพัชร์ นันทนาวุฒิ

น.ส. สุวรรณา ทวีรักษ์ คุณจรัสศรี อัศวราชันย์

พ.อ. ณรงค์ คล้ายสิงห์โต คุณพิชัย-คุณเยาวลักษณ์ วีระกุลพิริยะ

คุณปณิศา ทองรวย คุณสุปราณี พิชยกุล

นายพงษ์เทพ มุสิกะสินธร นายชาญชัย กาญจนปภากูล

อาจารย์ ลดาวัลย์ กาทอง

บริจาค ๒๕๐ บาท

คุณหฤทัย ชินูปการพงศ์ – วรัศฐา – ด.ช. กิตติภณ –ด.ญ. จิรัชญา กัยวิกัย

นายพิสิษฐ์ ปฏิมาภรณ์ชัย คุณทรงพล-สุทธินา นันทกุล

นายบุญส่ง-นางสุนทราภรณ์ เพ็ญพะยม

บริจาค ๒๐๐ บาท

นายพงศ์ภัทร นิคมานนท์ น.อ. หญิง รพีพรรณ แก้วรัศมี

นายสมพงษ์ ธรรมวิริยารักษ์ คุณจารุวรรณ์ กุชโร

รศ. สุจินตนา ชุมวิสูตร นายชวการ นพเดชวรโชติ

บริจาค ๒๐๐ บาท

คุณศิริรัตน์ มานัสสถิตย์ นายอวยชัย จันทปัญญาศิลป์
คุณพรทิพย์ มูลแก้ว นายไชยากร อิ่มสำราญ
นายสุชาติ ว่องวุฒิกำจร คุณน้ำทิพย์ ไชยบัง
คุณเพ็ญศิลป์ อินแถลง คุณนิทัศน์-นภาภรณ์ ลาภชัยเจริญกิจ
คุณรัชนีวรรณ ชินูปการพงศ์ คุณวันเพ็ญ ช้างทิม
คุณธีรนัย - ด.ญ. นิรชา - ด.ญ. พิชญา ชินูปการพงศ์ - กาญจนา อร่ามรัศมีกุล
นายสาโรจน์ ชุ่มชัง คุณวรรณี พวงสุข
พ.อ. หญิง ดำรง สุนทรารชุน นางสาว บุญยง จันทร์เอี่ยม
นางเพียรผจง-นายศุภชัย ซื่อตรง คุณเพ็ญจันทร์ จันทศิลา
คุณจรรยา วังใน คุณจันทรา พัฒนพาณิชย์
นายธาตรี ศรีสุภาพ Sasikul
นายเกียรติศักดิ์ ญาณะวงษา คุณเบญจลักษณ์ โพธิ์ถวิล
นายประสิทธิ์ พฤกษาจารสิริ นายวิจิตร ชาติพัฒนานันท์
นายประสิทธิ์ สุรศิลป์ คุณคัคนางค์ แสบงบาล
อาจารย์ ประสงค์ รายณสุข คุณเจียดทอง ศรีประเวศ
คุณอ้อย คุณวนิดา ลิ้มธนะวิวัฒน์

บริจาค ๑๗๐ บาท

คุณกนกพร ไพศาลอัศวเสนี นายชัยยศ พรพงษ์อภิสิทธิ์

นายทรงยศ พจนานุวัตร น.ส. ปุณฑริกา อาศัยพานิชย์

นายสมหมาย ยิ้มประสิทธิ์

บริจาค ๑๘๐ บาท

คุณพเยาว์ ปฏิมาภรณ์ชัย

บริจาค ๑๕๐ บาท

คุณสว่างศรี สุจริตกุล นายนิกส์ แวววิริยะกุล

ทพญ. สุธารัตน์ ชัยเฉลิมศักดิ์+นายจิรัฐ ทองหัวเตย

นายธรรมพัฒน์ รุจิรภักดีโชติกุล นายภานุพงษ์ ญาณเวทย์สกุล

คุณอรุณี อเนกโพธิ์ น.อ. เสนีย์ ฉัตรวิไล

บริจาค ๑๓๐ บาท

คุณแม่ม่วย แซ่อุ่ย

บริจาค ๑๐๐ บาท

นายชะนะ ผดุงอรรถ นางเกสร เหลืองอิงคสุต

คุณทิพย์วดี เหลืองกระจ่าง นายพิษณุ โพธิจรรยากุล

บริจาค ๑๐๐ บาท

นายณัฐวัฒน์ คุณาพงศ์กุล	น.ส. ณัฐกานต์ ร่วมยอด
นายมรุต ประเสริฐศรี	คุณอมร, วิภาพร, รินลดา ติระศิริชัย
คุณภาวิดา ปัญจรัตน์	คุณณัฐินี ไทรงาม
คุณพงษ์นุช สบายจิตร	คุณฉัตรชัย-อุไรวรรณ ชัยรัตน์วัฒน์
คุณอำนวย จ่ายพัตร	คุณทัศนีวรรณ บุญญวงศ์
นายพรชัย พัชรกุล	นายเอกศักดิ์ ลิมป์โต๊ะสุวรรณ
คุณอัมพิกา ลิมนิยกุล	นายสมพงษ์ คำทอง
น.ส. อภิชญา ประสพรัตนชัย	นายยุทธ น้อยนิตย์
คุณอัสนี ณ ระนอง	น.ส. วีณา นิจจะยะ
นางสาว รังสิมา ศุภเลิศมงคลชัย	นายไชยสิทธิ์ นัยพินิต
นางจรรยา อุ่นมณีรัตน์	นายกิจจา ฟ้าภิญโญ
นายเพชรพิชัย รัตนาภิชาติ	น.ส. อังคณา ประสมบรรยง
ด.ต. ประภาส ชุ่มใจ	นายโสภณ-น.ส. จิตรวดี สมรรถวิทยาเวช
คุณดรุณี รัตโนภาส	คุณพวงผกา ดีเลิศมงคล
นายวัชรินทร์ ทองควัน	คุณสุดทิพย์ ภุมมรานันท์
คุณสุภาพร เพชรเกตุ	อาจารย์ นิยดา พงศ์พาชำนาญเวช
คุณชุตินันท์ จันทรวิสุทธิ์	คุณลำดวน เรืองโส
คุณสุรภี โพธิสมภรณ์	คุณอรชุมา มาศรีจันทร์

บริจาค ๑๐๐ บาท

นายสุเมธ เตชะเทพวรชัย คุณพรพัฒนา ไทยวานิช

คุณณัฐพัชร์ เลิศนฤมิตกุล นางชัชนี อาวะกุล

คุณสุขจิตมาศ จรัสรัศมี คุณภัณฑิรา วิริยชาติ

นายประเสริฐ ศรีสุข นายเกรียงไกร กิตติธรทรัพย์

คุณสุภาณี อเนกโพธิ์ คุณชลธารา วรรณดิลก

คุณศิริพันธุ์ พุทธรังษี อาจารย์ ศุภชัย-ฉวีวรรณ รมยานนท์

นายวสันต์ ฐิติสกุล

บริจาค ๕๕ บาท

คุณไกรสรจันทร์ ลายเมฆ

บริจาค ๕๐ บาท

พระเมธาวุธ อินทปญฺโญ จ.หนองคาย

นายวิรัช-นางศิริรัตน์ นันทมางกูร และครอบครัว

นายกรีฑา ศิรมลพิวัฒน์ นายวัชระ เตโชชะ

คุณพรจิตต์ พงศ์วราภา นายชุติพนธ์ นาคทอง

คุณจงกลณี ศฤงฆไพบูลย์ นางสาว นันทิกา พรหมมี

คุณพิมล-พรชนัน สิทธารถ นายปิยวัฒน์-นางนิภาวรรณ สิทธิฤทธิ์

คุณคุณัสนันท์ ปัญญาสิทธินันท์ นางยิ่งพันธุ์ ปรัชญานนท์

บริจาค ๕๐ บาท

นายธีรพันธ์ โตธิรกุล
นายวิวัฒน์ โตธิรกุล

น.ส. ศิรินา โตธิรกุล
นายเกรียงไชย สำลีแก้ว

นายทวีไชย สำลีแก้ว
คุณกิตติพร จันทรวิสุทธิ์

คุณรุ่งวิไล ยงมหาภากรณ์

บริจาค ๒๐ บาท

คุณสาธิต พงศ์พันธุ์ภักดี

***** ผู้บริจาคหลังวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๖๓ ไม่สามารถพิมพ์ชื่อได้ทัน ขออภัยครับ *****

ขออนุโมทนาบุญกับผู้ร่วมบริจาคทุกท่าน

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ

การให้ธรรมะเป็นทาน ชนะการให้ทั้งปวง.

ประวัติหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต ไทย-อังกฤษ

โครงการหนังสือบูรพาจารย์

วัดป่าอาจารย์มั่น (ภูริทตฺโต) บ้านแม่กอย ต.เวียง อ.พร้าว จ.เชียงใหม่

ชื่อหนังสือ : พระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ

จากต้นฉบับของ ท่านหลวงตา พระมหาบัว ญาณสมฺปนฺโน

Venerable Ajaan Mun Bhuridatta Thera

Translated from the Thai by Bhikkhu Dick Silaratano

ขนาดหนังสือ : ๕ x ๗ นิ้ว หนา ๒๐๐ หน้า ภาษไทยหน้าซ้าย ภาษาอังกฤษ หน้าขวา เทียบประโยคต่อประโยค

ต้นทุนเล่มละ ๕๐ บาท

ที่พิมพ์เสร็จแล้ว :-

เล่ม ๑ ธุดงค์ระยะแรก The Early Years
เล่ม ๒ บรรลุอนาคามี The Middle Years
เล่ม ๓ วัตรปฏิบัติของพระป่า Forest Monks
เล่ม ๔ ปณิธานอดอยาก Hardship and Deprivation
เล่ม ๕ วางภาระจากหมู่คณะ Stop Teaching
เล่ม ๖ บรรลุธรรม Attaining Supreme Dhamma
เล่ม ๗ ครองวิมุตติธรรม The Most Exalted Appreciation
เล่ม ๘ เที่ยวธุดงค์ในเชียงใหม่ The Chiang Mai Years
เล่ม ๙ สงเคราะห์ธรรมด้วยเมตตา Passionately Giving Dhamma
เล่ม ๑๐ ตาทิพย์ หูทิพย์ Clairvoyance and Clairaudience
เล่ม ๑๑ รับนิมนต์กลับอิสาน Back to the North-East
เล่ม ๑๒ ปลูกพระให้เป็นโพธิธรรม Estabish Monks in Bodhidhamma
เล่ม ๑๓ ปัจฉิมสมัย The Final Years
เล่ม ๑๔ วัดป่าบ้านหนองผือ Forest Monastery Temple

ฯลฯ

ติดต่อร่วมทำบุญได้ที่ :-

ติดต่อด้วยตนเองที่วัด

พระครูสถาพรธรรมโสภณ

(พระอาจารย์ วิชิต โสภโณ) (ครูบาหมู)

วัดป่าอาจารย์มั่น (ภูริทตฺโต) บ้านแม่กอย ต.เวียง อ.พร้าว จ.เชียงใหม่ ๕๐๑๙๐

โทร. ๐๘๑-๓๒๔ ๐๓๖๑

ติดต่อกับผู้เขียน – ผู้จัดพิมพ์เผยแพร่

อาจารย์ ปฐม นิคมานนท์ ๔/๔๔๙ หมู่บ้านสหกรณ์ ซอย ๑๙

ถนนเสรีไทย ๕๗ เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐

โทร. ๐๘๑-๕๕๗ ๖๕๒๓ หรือทางไลน์

(ธนาณัติสั่งจ่าย ปท.บึงกุ่ม รหัส ๑๐๒๓๑)

หรือ โอนเข้าบัญชีสะสมทรัพย์ ธนาคารกรุงเทพ สาขาสวนสยาม

เลขที่ ๑๙๒-๔-๐๒๖๔๕-๑ ชื่อบัญชี นางภัทรา นิคมานนท์

(โอนเข้าบัญชีแล้ว โปรดแจ้งให้ทราบด้วย ที่

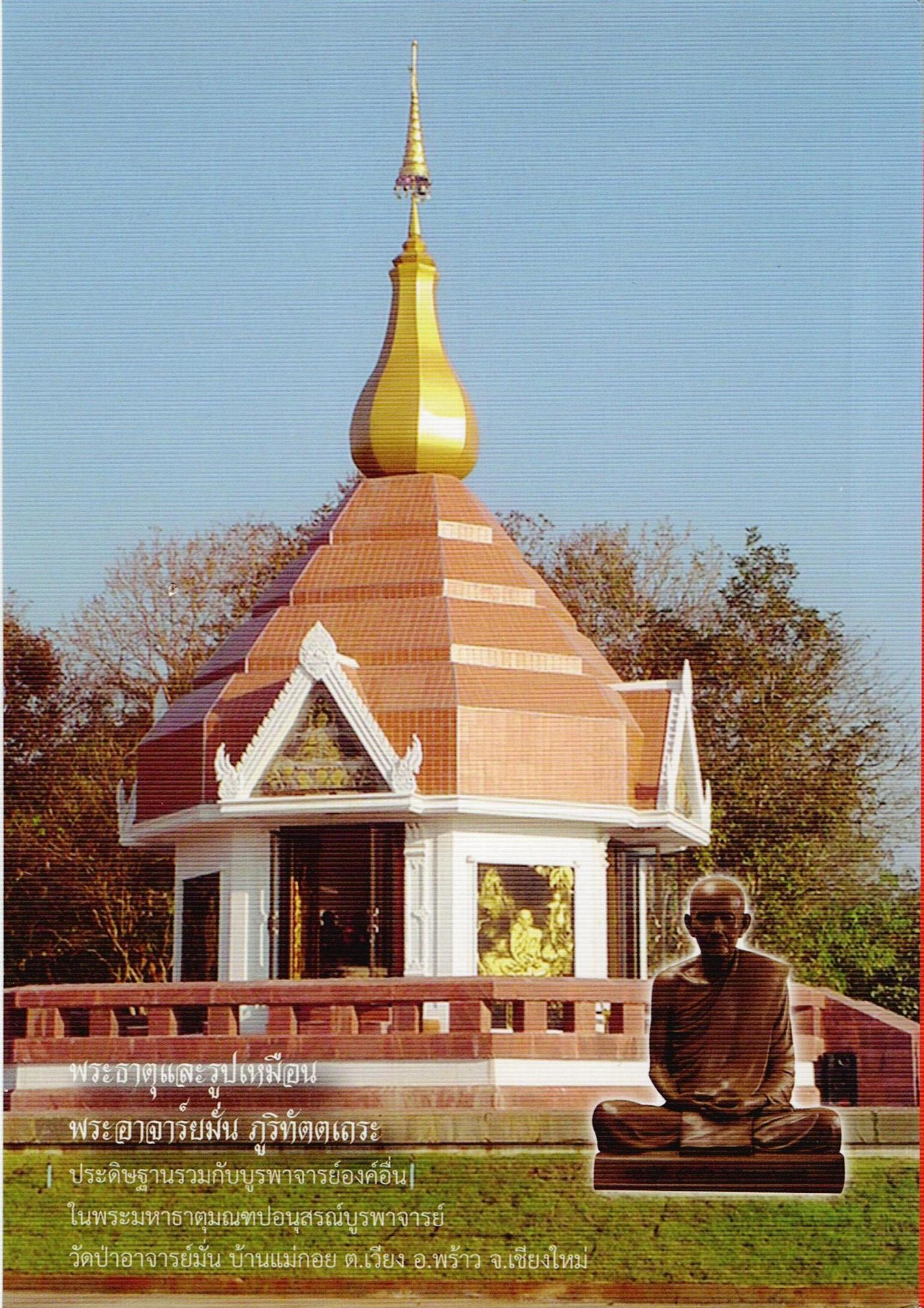
โทร. ๐๘๑-๕๕๗ ๖๕๒๓ ทางไลน์ หรือตามที่อยู่ข้างต้น)

หนังสือในโครงการนี้ ไม่ได้ทำเพื่อธุรกิจใด ๆ ทั้งสิ้น

รายได้ทั้งหมด นำเข้างานบุญ โดยไม่หักค่าใช้จ่าย

๑๔

พระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ เล่ม ๑๔ Venerable Ajaan Mun Bhuridatta Thera : Book 14

พระธาตุและรูปเหมือน

พระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ

ประดิษฐานรวมกับบูรพาจารย์องค์อื่น

ในพระมหาธาตุมณฑปอนุสรณ์บูรพาจารย์

วัดป่าอาจารย์มั่น บ้านแม่กอย ต.เวียง อ.พร้าว จ.เชียงใหม่